

ДЖЕЙН ЕДУЪРДС ТЪЙ ЖЕЛАН И ТОЛКОВА ДАЛЕЧЕН

Превод от английски: Стефан Витанов, 1993

chitanka.info

1

Когато звънна телефонът на бюрото, Лейс Синклер веднага започна да премисля кой от персонала и беше останал на разположение. С всяка нова услуга, която нейната малка фирма предлагаше, търсенето се покачваше скокообразно. Преди четири години беше основала тази агенция за охрана и оттогава сякаш всички в Санта Фе тутакси решаваха, че животът и имуществото им са в опасност веднага щом научеха за съществуването ѝ.

„Май че Роджърс свободен, а освен него — никой“. Положението ставаше сериозно. Роджър беше единственият свободен служител. През следващите два месеца нямаше да може да приема поръчки, ако не намереше помощ.

— Ситинг Тайт — каза, тя в слушалката с възможно най-любезния тон.

— Агенцията за охрана ли е? — попита неуверен женски глас.

— Да.

— О, благодаря ти, боже! — въздъхна облекчено клиентката и сетне бързо продължи: — Името ми е Брендкър. Секретарка съм на един наистина важен човек тук, в Санта Фе. Той замина за няколко седмици и аз трябваше да наглеждам къщата му. Но се случи една неприятност, поради която няма да мога... Чух, че вие... е, сигурно е малко преувеличено, понеже никоя фирма не е в състояние да предложи всичките тези услуги, но дори и половината да е вярно...

Лейс я прекъсна:

— Не знам какво сте чули, но ние наистина предлагаме разнообразни услуги. Нашата фирма може да осигури при нужда дори ветеринарен лекар за кучето на работодателя ви; градинар, който да подрязва живия плет, или специалист по борба с листните въшки, а освен това електротехник, водопроводчик, майстор по покривите, коминочистач и... естествено ще ви свържем с нашата система за охрана „Мартиндейлс Сенчъри“, която ще осигури безопасността на собствеността на клиента през цялото време, фиксирано в договора.

Гарантирана е пълна защита от нападения и влизане с взлом. Всичките ви грижи ще отпаднат.

— О, това донякъде обяснява цените, които предлагате — гласът на мисис Тъкър се поуспокои. — Отначало петстотин на седмица ми се видя чудовищна сума, но сега започвам да променям мнението си. Мистър Уейд с удоволствие ще ви заплати, ако се увери, че обещанията ви не са празни. А този „хаус ситър“ — той денонощно ли ще бъде в къщата?

— Денонощно — увери я Лейс. — Поемаме охраната в момента, в който инсталираме системата. Трябва ли да уверя работодателя ви?

— За съжаление той отпътува днес сутринта за Средния изток. Не знам дали ще успее да се свърже с него. Майка ми е паднала вчера и си е счупила таза. Непременно трябва да съм при нея.

— Разбирам — рече съчувствено Лейс, колко време ще отсъства мистър Уейд?

— Трудно е да се каже. Той е геолог, но този път не пътува по работа. Ще посети свои познати в Египет и Саудитска Арабия. На връщане ще се отбие при сестра си в Тексас. Нека сключим договор за четири седмици като начало. След това при нужда можем да го продължаваме с по четиринадесет дена. Ами... — Бренда Тъкър се запъна — този, който ще стои в къщата, е мъж, нали?

— В случая да. Казва се Роджър Маккензи — обясни Лейс. — Всъщност защо се интересувате?

Бренда се засмя:

— Защото Тъмбълуид не може да понася жените. Това е един млад булдог, тежащ сто фунта и много симпатичен — поне така казва шефът. За съжаление той е истински женомразец. Ако трябва да съм напълно откровена, много се радвам, дето няма да се срещам с това чудовище. Кога ще може да започне мистър Маккензи?

— Сега е обяд. Да речем в три часа? Лейс взе лист и молив. — Кажете ми къде мога да ви намеря? До един час ще изпратя човек, за да подпишете договора. След това Кит Мартиндейл, който се грижи за алармената система, ще вземе ключа от вас, за да включи къщата към нея.

— Роджър ще ви се обади довечера, за да уточните за последно подробностите. Става ли?

— О, чудесно! — Бренда даде адреса. — Ако имам късмет, ще мога да видя майка си в болницата, преди да е свършило времето за посещения. Благодаря ви много!

След като остави слушалката, Лейс се усмихна. Печеленето на пари не беше единственото в професията ѝ. Изпитваше истинска радост, когато клиентите оставаха доволни и облекчени. Нахвърли няколко бележки и позвъни на техника на агенцията.

— Здравсти, Кит! Надявам се, ще можеш да ми помогнеш за един спешен договор?

На другия край на линията се чу хихикане:

— Не знам някой твой договор, който да не е спешен.

— Хм, май че имаш право. Но този път имаме само няколко часа, за да свържем алармената система. Ще се справиш ли?

— Ако беше някой друг, щях да го пратя по дяволите. Знаеш ли, че напоследък трябваше да назнача още двама души, за да мога да устоя на потока от поръчки, който идва от твоята „Ситинг Тайт“. Добър бизнес правиш, Лейс. Естествено ще се погрижа за договора. Иначе как си, скъпа?

— Много работа, но без особени затруднения. Как е Гейл?

— Бори се храбро — гласът на Кит стана нежен, — тая юлска жега я изтощава, но тя не се предава. Казах ли ти, че ще са близнаци. Може би дори три.

— Господи, дано издържи още няколко седмици!

Лейс знаеше, че Гейл страда от диабет и трябва да внимава много с диетата си и с лекарствата. Но приятелката ѝ беше борбена натура и искаше въпреки болестта да живее пълноценно.

Заговориха отново за договора. Лейс му разказа случая и уточниха подробностите.

— Роджър ще се грижи за къщата — допълни тя. — Сигурно ще има достатъчно време да подготви дипломната си работа. И още нещо. Там имало някакво куче на име Тъмбълуид, което не било много приятелски настроено. Кажи на твоите хора да внимават.

— Ще им кажа — обеща Кит. — Довиждане.

През следващите няколко часа договорът беше подготвен. Алармената система, която Кит Мартиндейл беше разработил за

охрана на сгради, беше инсталирана. Ако някой се опиташе да влезе в къщата, най-близкият полицейски участък щеше незабавно да бъде вдигнат на крак. Документите бяха съставени и подписани, а Роджър се пренесе в къщата на мистър Уейд заедно с дипломната си работа по най-ранна история на Мексико.

— Кучето не е лошо — каза той, когато Лейс му се обади вечерта. — Имахме малък спор само когато изяде остатъка от пицата ми и два шоколада заедно с хартията.

Лейс се засмя:

— А как е къщата?

— Бих казал приказна. Като от „Хиляда и една нощ“. Липсва само харемът, но може би е по-добре, защото иначе съвсем ще зарежа работата.

Роджър беше на двадесет и шест. Връстник на Кит и с една година по-възрастен от Лейс. Следваше история и му предстояха изпити. Дипломната му работа представляваше изследване върху легендарните седем града на Сибола, все още неоткрити от никого. Уединението щеше да му позволи да се концентрира изцяло в работата си.

Четири дена след като Роджър пое охраната на къщата, той се обади на Лейс и я помоли веднага да му намери заместник. Не можел да остане нито миг повече в Санта Фе.

— Лейс, не можеш да си представиш какво открих в книжата, които взех, за да си пиша дипломната работа! — викаше ѝ в слушалката и гласът му трепереше от вълнение. — Това е сигурно доказателство, че Франциско Васкуези де Коронадо почти ги е открил. През седемнадесети век той предприел експедиция за завладяване на вътрешността на страната. Сигнал до някакво обвито в тайнственост и легенди селище и след това нищо не се знае за него. Сигурен съм, че ако тръгна по неговия маршрут, ще ги открия! Ще направя най-голямото археологическо откритие на века!

— Да! И ще ми навлечеш най-големите неприятности! Надявам се, няма да предприемаш „епохалното“ си пътешествие точно сега.

Лейс се притесни не на шега.

— Роджър, нали знаеш, че си единственият, на когото мога да разчитам по договора с Уейд. Не мога да ти намеря заместник току-така!

— Ще измислиш нещо, винаги си се оправяла! — Роджър беше се пренесъл мислено векове назад в историята. — Защо не се заемеш лично? Къщата е в марокански стил, обзаведена е изискано и луксозно. Същинска мечта! Ще ти хареса много, Лейс. Вече си опаковам нещата.

— Хей, съвземи се! — вбеси се Лейс. — Ти обеща и ще останеш, докато изтече договорът или поне докато ти намеря подходящ заместник!

— Всичките седем града, Лейс! Ще стана известен. А като видиш някой ден името ми в учебниците по история...

Лейс затвори телефона. Не за първи път студенти ѝ създаваха проблеми. Случвало се бе и сама да поема дежурството. И сега щеше да се оправи.

— Надявам се, знаеш каква жертва правя заради тебе — озъби се тя на Роджър, когато на следващата сутрин пренасяше от колата чантата и радиотелефона си.

Бъдещото светило на археологията беше опаковало всичкия си багаж и гореше от нетърпение да се впусне в издирване на древните градове. Дребните житейски проблеми не го засягаха повече.

— Къде е този звяр, дето ядъл шоколади с хартията?

— Звяр? Тъмбълуид? Не ме разсмивай — засмя се Роджър. — Той е толкова любезен и е такъв добър компаньон! Ще ми липсва много за в бъдеще.

Имайки предвид предупреждението на Бренда Тъкър за чудовището женомразец в кучешки образ, Лейс се беше постарала да изглежда колкото се може по-малко женствена. Беше навлякла стари, раздърпани джинси ѝ избеляла памучна фланелка. Никакъв грим или парфюм.

Все пак, когато го видя, съжали, че не се е обзавела с рицарска броня. Тъмбълуид излая гръмотевично, хвърли се върху нея, повали я на земята и започна усърдно да я ближе по лицето.

— Не го вземай навътре — ухили се Роджър. — Той просто е зажаднал за нещо по-сладичко.

— О, господи! — Лейс се опита да отстрани песа.

Роджър ѝ помогна да стане, благодари ѝ, че го е сменила и в следващия миг вече беше на път към планините Сангре де Кристо в

Мексико. Лейс погледна недоверчиво към Тъмбълуид. Големите му жълти очи бяха вперени в нея и преизпълнени с интерес, сякаш пред него стоеше най-голямата захарна пръчица в света.

— Май ще трябва да си поговорим за рационално хранене и за кариеса — каза Лейс на животното, но подозираше, че Тъмбълуид е глух за всички аргументи против сладкарските лакомства.

Вдигна рамене и се запъти към къщата. Въпреки че Роджър ѝ беше говорил по телефона за дома на Уейд, не беше подготвена за блестящия разкош, който се разкри пред очите ѝ. Сградата приличаше на малък дворец. Изградена в ориенталски стил, с бели стени и червен керемиден покрив, тя приличаше на малко бижу сред пейзажа на Ню Мексико.

Лейс вдигна чантата си и влезе. Остави нещата си в огромното преддверие и се зае да изследва безбройните стаи. Особено голямо впечатление ѝ направи вътрешният двор — целият изпълнен с екзотични дървета и цветя.

След това мина през стаите, за гости, всяка от които имаше собствена баня и беше обзаведена с разкош, на който би могъл да завиди всеки източен султан.

Лейс се върна в преддверието, взе куфара и отиде в стаята си. Извади нещата си и ги подреди, след което предприе разходка в заградената е висока стена градина зад къщата. Мина покрай плувния басейн и стигна до малък поток, който течеше през градината. Тъмбълуид я съпровождаше през цялото време. Стигнаха до оранжерията, в която сякаш растяха всички цветя на земята. Короните на вековни дървета пазеха цветовете им от юлското слънце. До оградата имаше няколко лози, наведени от плод. Лейс се спря, за да се наслади на гледката. Вече не съжаляваше, че дойде тук.

Тъмбълуид стана постоянен придружител на Лейс в следващите дни. Чистачката и градинарят идваха денем за по няколко часа и си отиваха, след като си свършат работата. Лейс и кучето бяха сами през голямата част от времето. Сутрин правеха заедно дълги разходки, а вечер седяха в градината. Ако се наложеше Лейс да отиде за малко в града, Тъмбълуид оставаше като допълнение към алармената система.

Налагаше се на Лейс да управлява малката си фирма от къщата на Уейд, но това не ѝ създаваше особени проблеми. Телефонираше веднъж дневно на всичките си седемнадесет служители, които се

намираха с мисии, подобия на нейната, на различни места в Санта Фе. За съжаление обаче трябваше да отклони двадесет и две заявки поради липса на възможности. Лейс реши да окачи обява в университета, в който беше следвала: „Търся сигурни сътрудници.“ Като се върнеше в офиса си в града, бързо щеше да набере още персонал.

Няколко дни по-късно нещо я събуди посред нощ. Отначало не схвана какво ѝ беше прекъснало съня, но след това се осъзна и изведнъж ѝ стана горещо. Звънеше зумерът на алармената система, поставен на нощното ѝ шкафче.

Някой беше пресякъл невидимия лъч инфрачервена светлина, опасващ стената от четири страни и се опитваше да влезе в къщата. Разтрепери се от ужас. Седна в леглото. Не трябваше да се поддава на паниката. Хубавото в случая беше, че същият неприятен електронен писък звучеше в този момент и в полицейския участък. Не трябваше да се страхува. Помощта щеше да пристигне скоро.

Постепенно очите ѝ свикнаха с мрака. Започна да различава предметите на слабата лунна светлина, която проникваше през прозореца откъм градината. Втори поглед към аларменото устройство я успокои донякъде. Не светеше никой от индикаторите. Нощният посетител все още бе до стената на сградата и не беше проникнал вътре. Въпреки това Лейс грабна джобния си прожектор и без да губи време да облича халат върху пижамата си, се запъти към вратата.

Още не беше излязла в коридора, когато откъм аларменото устройство се чу тихо прекъснато писукане и светна една от лампите.

„Задният вход!“ Мислите ѝ се объркаха. Ако не се лъжеше, светлината означаваше, че крадецът беше на не повече от осем метра от вратата. „Ще се опита да проникне през кухнята!“ За бога, не трябва да се паникьосва! За по-сигурно ще се обади още веднъж в полицията. А пък и Тъмбълуид, нейният верен приятел е тук.

Мисълта за кучето и даде смелост да отиде в кухнята. Тъмбълуид беше точно зад вратата. Учуди се, че не лае. Взе телефонната слушалка с треперещи пръсти, но в следващия момент я изпусна. Това, което чу, окончателно я извади от равновесие.

Крадецът имаше наглостта да си подсвирква весело, докато се приближаваше към къщата.

„Това се казва нерви!“ — помисли си Лейс и за момент забрави страха си.

Тъмбълуид също чу подсвиркването. Той започна да лае толкова внезапно и силно, че Лейс се дръпна стреснато. Всеки нормален човек би побягнал панически, като чуе такъв лай, но този явно бе много твърдоглав. Беше вече пред вратата. Чу се шум в ключалката. „Значи има копие от ключа!“ Дъхът ѝ секна.

В този момент от стаята ѝ се чу предупредителен сигнал. Лейс видя как дръжката на вратата се завърта.

Но изведнъж човекът отвън я пусна. Подсвиркването му спря. Последва остро съскане и приглушен звук от падане. Крадецът се беше строполил пред вратата.

Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите. Не смееше да мръдне. Тъмбълуид изскимтя и я погледна въпросително.

— „И изведнъж настана мъртвешка тишина.“ Обикновено така се казва в романите, нали? Сега поне знаем как става в действителност — опита се да се пошегува Лейс, като се обръщаше към кучето.

Поглади го по меката козина, опитвайки се да го успокои.

— Всичко е наред, момчето ми. Не трябваше да се съмняваме в системата за сигурност на Кит.

Досрамя я, задето се бе усъмнила дали апаратурата ще задейства. Китя беше запознал подробно с всички мерки, предвидени в подобни случаи. Когато системата се включеше и някой пресече пътя на инфрачервения сензор, се чуваше леко писукане, което се увеличаваше, колкото по-близо идваше нарушителят. Щом той преминеше критичната близост, включваше се предупредителният сигнал и се известяваше полицията.

Лейс отиде предпазливо до входната врата. Изпитваше малко състрадание към човека отвън, макар че си го беше заслужил. Когато се беше опитал да отвори вратата, автоматиката го беше напръскала леко с упойващ газ.

Не беше нищо опасно, но щеше да лежи пет минути в безсъзнание.

Дочу се познатият звук на полицейска сирена и Лейс въздъхна облекчено. Тъмбълуид също като че ли разбра, защото скочи и като луд задраска по вратата.

— Не се притеснявай — опита се да го успокои Лейс, — оня отвън е безопасен. Полицайте сега ще дойдат и ще го арестуват.

Сети се, че алармената система е още включена. Полицайте също можеха да бъдат приспани. Върна се в стаята и я изключи. В този момент две раирани полицейски коли спряха пред къщата. Лейс ги посрещна, отпрати двама към задната врата, а други двама я последваха в къщата. На прага на кухнята се спряха, респектирани от Тъмбълуид.

— Бихте ли вързали кучето, мис? Не искаме да си оставяме костите на това място.

Докато търсеше рядко употребявания нашийник, полицайте отвориха задната врата. Тъмбълуид с всички сили се мъчеше да се приближи до бавно идващия в съзнание човек на прага. Полицайте му помогнаха да се изправи.

— Махнете си лапите! — изръмжа той разгневен, след като успя да се изправи на крака.

Лейс се изплаши от свирения му вид. Питаше се дали е въоръжен. Без съмнение беше доста як. Необичайно бързо си възвръщаше силите. Първоначалният му израз на объркване се заменяше с гняв. Помъчи се да се освободи от хватката на полицайте.

— Какво значи това, по дяволите?

Сега Лейс можеше да го разгледа добре. Ако си беше мислила, че ще се сблъска с маскиран бандит, целия в черно, лъгала се беше. Мъжът носеше широка риза и панталони за езда, чийто стил напомняше за принц Чарлз. Останалата част на облеклото му беше още по-странна — широко наметало беше надиплено на гърба му и го покриваше до коленете. Около врата си имаше шал, завързан на сложна фльонга.

Лицето на мъжа се стори странно познато на Лейс. Беше силно загоряло, със святкащи очи. Имаше правилен остър нос и аристократични черти. Устните бяха пълни, но стиснати в гримаса на гняв и отвращение. Лейс си рече, че не би забравила такова лице, ако беше го срещнала някъде. Усещането й, че го познава, не изчезна.

Докато си блъскаше главата над загадката, Тъмбълуид отново се хвърли като луд към мъжа. Костваше й огромно усилие, за да го задържи.

— Седни, Тъмбълуид! — заповяда му тя.

Досега непознатият беше изливал злобата си върху полицаите. Когато чу гласа ѝ обаче, се обърна, и се втренчи в нея. Погледът му се плъзна по крехката босонога фигура, облечена в къса пижама, и се задържа върху лицето ѝ.

— Как, по дяволите, сте се вмъкнала тук? И по какъв начин сте омагьосали кучето ми? Тъмбълуид мрази жените.

— Тъй ли? — усмихна се саркастично Лейс. — Тъкмо щеше да ме изяде!

— Пуснете кучето ми! — заповяда непознатият.

„Кучето ми“?! От учудване Лейс изпусна въжето. Тъмбълуид се хвърли незабавно към мъжа. Но явно го правеше от любов, а не от омраза.

— Как да разбирам това? — измърмори Лейс.

— Безразлично ми е как ще го разбирате! — отрязва той, след като успокои донякъде песа. — Господа, не аз съм крадецът тук, а тази жена!

Лейс подскочи от възмущение.

— Смехотворно! — извика тя към полицаите. — Аз съм Лейс Синклер. „Ситинг Тайт“ — моята фирма има задължението да пази тази къща до завръщането на стопанина ѝ. Ако се свържете с мистър Кит Мартиндейл, който инсталира тук алармената система, той ще потвърди думите ми.

Името на Кит направи впечатление на полицаите. Напрежението постепенно спадна.

— Ако господинът не е пристигнал тук с лоши намерения, може би ще ни даде съответното обяснение — предложи Лейс с най-любезния си тон.

Вместо да отговори, мъжът извади огромен портфейл изпод наметалото си и тикна под носа на най-близкия полицаи паспорт изходяща виза и поименен билет за самолет.

— Значи аз съм крадец, така ли? Или може би терорист? — тонът му беше саркастичен. — Не ме разсмивайте! Тези документи доказват, че аз съм Джордън Уейд.

„Господи! Ето защо ми се стори познат“ — помисли си Лейс. Беше разглеждала снимката му, поставена до камината в хола.

— Тази къща е моя — продължи мъжът. — А също така и това куче, както и двете квадратни мили земя наоколо. Тази личност тук —

посочи Лейс — трябва да дава обяснения за присъствието си тук. Нея трябва да арестувате!

2

Два часа по-късно раираната полицейска кола докара отново Лейс и Джордън в къщата. Отношенията най-после бяха изяснени и мистър Уейд изглеждаше развеселен от случката. Той откъсна поглед от преградата, разделяща ги от шофьора, и се обърна към хубавичката млада жена до себе си:

— Разрешен ли е вече достъпът в собствения ми дом?

Лейс въздъхна и се опита да не се ядосва на саркастичната му физиономия. Този човек нямаше намерение да забравя случката.

— Мистър Уейд, всичко това е едно огромно недоразумение. Не си мислете, че фирмата ми ще вземе да упоява клиентите си със задушлив газ. Не виждам защо трябва да се стоварва цялата вина върху „Ситинг Тайт“ и...

— Значи ще ми позволите да легна в леглото си? — продължи Джордън в същия дух.

Лейс преглътна хапливата забележка, напиреща в устата ѝ, и каза студено:

— Разбира се, мистър Уейд. Извинявайте, дето не отговорих на първия ви въпрос. Ако ми дадете половин час, за да си събера нещата, ще напусна тутакси владението ви, а утре ще прекратим договора, който сключихме със секретарката ви. Може би следващия път, когато заминавате, ще дадете някакъв адрес на мисис Тъкър, за да може да ви се...

— Стигнахме — обади се полицаят зад кормилото.

— Благодаря отвърна Джордън Уейд, — съжалявам, дето ви разкарвахме без нужда.

Когато слизаха, погледът му отново се задържа върху тялото на Лейс. Тънката лятна пижама едва прикриваше апетитните му извивки. Забеляза, че полицаят също я зяпа похотливо. Слезе пръв и подаде ръка. След това се обърна и с огромни крачки се запъти към къщата. Лейс едва успяваше да го следва. Малко преди да отвори входната врата, тя го хвана за наметалото:

— Хей, не толкова бързо, за да не се повтори всичко отначало!

Ръцете ѝ пробягаха по малката клавиатура, монтирана непосредствено до вратата. След това натисна с длан дръжката. В този момент пищенето отвътре престана.

— Готово ли е, или ще трябва да викаме „Сезам, отвори се“? — обади се Джордън.

— Може би по-ефикасно ще е, ако пъхнете ключа в ключалката. Можете да го направите, без да се страхувате.

Джордън отключи и я пропусна вътре.

— Значи и през ум не ви е минавало да изключите тая дяволска машинария?

— Естествено, че не! „Ситинг Тайт“ де юре все още е отговорна за този обект. Да не мислите, че ще рискувам, докато не е прекратен договарят. След като официално снемем охраната, тогава ще изключим системата.

— Да, разбирам. Алармената система явно е по-важна, отколкото здравето на собственика!

Лейс мина покрай него, без да каже дума. „Господи, този човек ще ми се сърди дори на оня свят.“

Спомни си, че Бренда беше говорила за някакви познати в Близкия изток. Сега ориенталското обзавеждане в къщата изведнъж ѝ се стори съвсем естествено. Лицето на Уейд напомняше с нещо на Омар Шериф. Роджър беше се пошегувал, че в този дом липсва само харемът. Сигурно имаше и харем, но го държеше на друго място.

— Чухте ли ме? — стресна я гласът му. — Хайде да отидем в кухнята и да похапнем нещо. През последните двадесет и четири часа съм прелетял десет хиляди мили, а и напоследък ми се случиха разни неприятности.

Лейс се запъти по коридора към стаята, където ѝ беше багажът.

— Вие идете, а аз ще си опаковам нещата.

— Дума да не става! Няма да ви пусна сама посред нощ! Достатъчно преживявания за днес!

— Мистър Уейд, аз теоретически все още работя за вас, но това не ви дава право да ми разпореждате какво да правя. Нашият договор се прекратява утре сутринта. Тъй като вие вече сте си вкъщи...

— Ще си затвориш ли устата най-после!

— Моля? — Лейс се обърна възмутена. — Да не би...

Не можа да каже нищо повече. Мъжът с облекло на източен шейх я привлече към себе си, притисна устните си до нейните. Заклещена в силните му ръце, не можеше да каже дума.

В първия момент Лейс беше толкова изненадана, че изобщо не се възпротиви. След това взе да се дърпа, но това не даде резултат. Близостта с Джордън ѝ беше неочаквано приятна. От него се излъчваше сила и мъжественост. От дрехите му се носеше лек дъх на някакви непознати източни благоухания. Чувствуваше топлината на тялото му. Ръцете ѝ като че ли сами обвиха тила му.

Лейс харесваше точно такива мъже. С бившия си съпруг — Кит Мартиндейл, никога не беше изпитвала нещо подобно. По гърба ѝ полазиха едновременно горещи и студени тръпки. Почувствува, че главата ѝ се замайва. Обзе я дяволско желание да продължава до безкрайност, да получи всичко от мъжа, в чиито прегръдки се намираше.

Стресна се и се отърси от замайването. Дръпна се и прошепна:

— Пуснете ме, мистър Уейд!

— Джордън — поправи я той. — Ще те притеснява ли, ако ме наричаш така?

— Не... Но как...

— Тогава го кажи!

Вече не я притискаше до себе си, но и още не я беше пуснал. Лейс знаеше, че няма да го направи, докато не изпълни желанието му. Без съмнение беше свикнал да получава това, което иска.

— Джордън... — измърмори тя — доволен ли сте вече?

Погледът му беше вперен неподвижно в сините ѝ очи, където ясно се отразяваше душевното ѝ състояние. В тях имаше упорство, предизвикателство и малко страх — напълно обясним предвид обстоятелствата. Той си обеща, че един ден тази жена няма да се страхува от прегръдките му и ще шепне името му, без да я моли изрично за това. Тези съблазнителни устни ще търсят неговите. Тялото и ще... Причерня му пред очите от възбуда, докато си представяше всички тези възможности. „Някой ден. Скоро!“

— Да — отговори той, — много съм доволен. Сега ще дойдеш ли с мене да хапнем нещо?

— Е, добре, нещо леко — капитулира Лейс. — Може би малко течен шоколад.

— И малко препечени филийки.

Задоволството пролича в погледа му. Беше завоювал първата си победа. Щеше да спечели тази жена. Стъпка по стъпка. След като сломи и последната и съпротива, тя щеше да е само негова. Тази перспектива му се стори вълнуваща.

Тъмбълуид чакаше в кухнята и вече проявяваше признаци на нетърпение. Грамадното куче затрепери от радост и възбуда, като видя двамата си любимци да се връщат заедно.

— О, бедничкият — Лейс клекна до кучето и го погали зад ушите. — Никой не ти обърна внимание в бъркотията, нали. Просто те забравихме.

Измъкна половин пакет бонбони. Тъмбълуид се разтрепери още повече. Тя разви един бонбон с лимонов аромат от хартийката и му го подхвърли. Забеляза, че Джордън я гледа смаяно.

— Нали знаете, че обича сладкото?

— Знам, знам. На Хелюин го пращам да събира бонбони с торбичка, окачена на шията. Но знам и друго — хич не си пада по жените. Кажи ми, как успя да го прелъстиш? Може би си го залъгвала със сладкиши да действа против убежденията си? Майка ми, двете ми сестри, някои... хм, приятелки и дори секретарката ми направиха всичко възможно да се сприятелят с него. Не постигнаха никакъв успех.

Лейс се замисли за малко относно „приятелките“, след това кимна:

— Бренда ме предупреди. Каза ми, че е същински женомразец. Обаче, когато бях принудена да поема тази работа от Роджър, се оказа, че кучето няма нищо против присъствието ми.

Джордън разбърка в една купа какао и мляко, и погледна към Лейс, която тъкмо вадеше сиренето от хладилника.

— Кой е Роджър?

Кой знае защо, почувствува неприязън към другия мъж.

Докато препичаше филийките на тостера, Лейс му разказа не само за Роджър и неговата страст към изчезналите древни градове на Сибола, но и за „Ситинг Тайт“ и за всичките услуги, които предлага.

Джордън слушаше внимателно.

— Изглеждаш ми доста млада за притежателка на фирма.

Беше свалил наметалото и шапката си и навис ръкавите на ризата си, за да налее какаото. Ризата беше разкопчана отгоре и се виждаше загорелият му врат. Носеше масивна златна верижка. Панталоните му за езда бяха напъхани в ботуши, които стигаха до коленете. Лейс не можеше да откъсне поглед от него. Представяше си го как язди през пясъчните дюни бърз като вятъра, а след това се отбива да прекара нощта в някой оазис или в двореца на някой султан.

— Аз съм на двадесет и шест — отговори тя на въпроса му. — Започнах с този бизнес още докато бях в колежа и скоро не можех да се отърва от поръчки. След като завърших, се захванах изцяло с тази работа. Първата година едва покривах разносните си, но след като Кит измисли тази система, започнахме да предлагаме повече услуги и работата потръгна. „Ситинг Тайт“ стана печелившо предприятие...

Джордън се наслаждаваше на приятелския тон, който се беше установил между него и Лейс. Взе последната филийка от чинията и се облегна на стола. Искеше да се осведоми за алармената система, чиято забележителна ефективност беше изпитал на гърба си, но внезапно спря да говори и се заслуша.

— Не съм особено просветен, но май че някой иска да ни направи посещение. Три часа през нощта е, интересно кому е хрумнала подобна идея?

— И аз чух нещо — обади се Лейс, — интересно, защо не реагира алармата?

Съвсем ясно си спомняше, че беше включила устройството, когато влизаха в къщата. Изтича в стаята и погледна контролното табло. Алармената система изглеждаше напълно безжизнена. Искеше да предупреди Джордън да не отваря вратата, докато не се разбере кой броди наоколо, но вече беше късно. Върна се по коридора и погледна към входната врата. Изразът на страх върху лицето ѝ се смени с широка усмивка ѝ тя покани с жест стоящия отвън червенокос млад мъж, който се опитваше да обясни нещо на Джордън.

— Въобще не знаех, че е възможно да се изключи отвън алармата. Не беше необходимо да се разкарваш посред нощ, Кит.

— Естествено, че беше. Полицаите ми се обадиха и ми съобщиха, че имало някакъв инцидент. Понеже не исках за втори път да се плашиш от предупредителния сигнал, изключих уредбата за няколко минути — обясни Кит и им показва кутийката на

дистанционното управление, която държеше в ръката си. — Ти добре ли си, скъпа?

— О, да, наистина! Съжалявам, че те вдигнахме от леглото с тази фалшива тревога.

— Няма проблеми. Разкажете ми какво се случи.

Лейс чак сега си даде сметка, че не са сами. Направи извинителен жест към Джордън и представи един на друг двамата мъже.

Не си подадоха ръце.

— Мислехме, че ще бъдете няколко седмици в чужбина — рече Кит, за да прекъсне неловкото мълчание.

Джордън му хвърли мрачен поглед.

— Плановите ми се променят понякога. Трябва да призная, че системата ви за охрана е забележителна. Неканените гости остават много неприятно изненадани. Изпитах я върху собственото си тяло. Още не съм се оправил напълно.

Кит само кимна.

— Радвам се, че съм ви бил от полза.

След това се обърна към Лейс:

— Събери си нещата, скъпа. Ще те закарам вкъщи. Момчетата ще ти вземат колата утре, когато свалят инсталацията.

Джордън стисна устни. Беше градил планове да приласкае в леглото си красивата млада жена, която сам бог му беше изпратил у дома. Не се предвиждаха подобни усложнения в последния момент. Но той не беше човек, който ще се предаде от първия път! Нима тоя нахалник ще я отведе под носа му, след като беше нахълтал в собствената му къща посред нощ?

— Ако не се лъжа, договорът ни изтича след две седмици, нали така? — попита той с невинен тон.

Лейс и мъжът се обърнаха изненадани.

— Теоретично да. Но след като сте си вече вкъщи...

Джордън поклати глава.

— Не съм си винаги вкъщи. Утре или вдругиден ще летя за Далас, При моята професия никога не се знае накъде ще ме отведе вятърът.

Очите на Кит се свиха.

— Добре, като отлетите, Лейс ще дойде пак. Или още по-добре — ще намеря Роджър и ще го предумам да се върне на работа.

Двамата мъже се гледаха свирено, като че ли в следващия момент ще си обявят дуел. Лейс пристъпи бързо между тях.

— Мистър Уейд, нима искате да кажете, че не се отказвате от договора?

— Напълно вярно — отвърна Джордън остро.

Не му убягна, че в присъствието на другия Лейс отново беше възприела официалното обръщение.

— Но това безсмислено — чувствуваше се длъжна да обърне внимание върху този аспект на проблема. — Когато сте си вкъщи, ще можете сам да разхождате кучето си и...

— Не съм и помислял да оставям Тъмбълуид в компанията ви — прекъсна я Джордън. — Освен това ви обръщам внимание, че той е третата личност тук. Мистър Мартиндейл явно много се страхува да не останем сами...

— Имате право, по дяволите! — ядоса се Кит. — Но не вярвам кучето да ѝ е от полза, ако се наложи да се пази от вас.

— Няма да ѝ се наложи!

— Естествено, че няма — намеси се бързо Лейс. — Наистина можеш спокойно да отидеш да спиш, Кит. Не забравяй да включиш отново алармата! Утре ще ти се обадя.

Кит остана още известно време, като се колебаеше. След това кимна мълчаливо и си тръгна, без да се сбогува. Половин минута след като излезе, инсталацията отново се включи и зумерът забръмча тихичко. След малко се чу звук на автомобилен двигател. — Лейс погледна към Джордън.

— Наистина стана късно — измърмори тя. — Ще се опитам да поспя.

— Не още. Не си си допила какаото.

Изгаси светлината в преддверието и се запъти към кухнята. Когато влязоха, Тъмбълуид ги поздрави с радостен лай. Джордън помириша остатъците от какаото и направи недоволна гримаса.

— Наистина много е практично да се сближиш с експертите от фирмата си — отбеляза той студено. — Кит Мартиндейл изпитва направо трогателна загриженост за сигурността ти. Приятел ли ти е?

Лейс съзря нещо като ревност в думите на мъжа. Едва ли беше възможно. Бяха се запознали преди няколко часа, и то при не особено приятни обстоятелства. Сигурно я питаше от любопитство.

— Не.

Не ѝ се пиеше студено какао, но направи усилие. Джордън измъкна чашата от ръката ѝ.

— Няма нужда да пиеш това.

Взе двете чаши и изля остатъците в мивката.

— Може би просто ухажор? Или любовник?

Лейс стана, отиде при Тъмбълуид и го погали още веднъж.

— Не. Ако непременно искате да знаете — това е бившият ми съпруг — каза кратко и излезе от стаята.

„Понякога има справедливост на този свят“ — мислеше си, докато си лягаше. Смаяният поглед на Джордън, когато тя напускате кухнята, я развесели много. Върна си му го за всичките иронични забележки и подмятания през вечерта.

Беше почти десет. Тъмбълуид се втурна с гръм и трясък в залата за гимнастика, хвърли се върху Джордън, който правеше упражнения на гладиатора, и започна лудо боричкане. Лейс надникна през вратата и се разсмя.

— Досега мислех, че борбата е голяма глупост, но вече започвам да се забавлявам. Кой печели?

— Той естествено — предаде се Джордън, отмести кучето и стана.

— Да го отведе ли, за да те остави на мира?

— Няма нужда. Тъкмо приключих с тренировката. Въпреки краткия сън Лейс се чувствуваше свежа и отпочинала. Беше се пременила с бяла спортна поличка и червена памучна блуза. Носеше обувки за тенис и чорапи в цвета на блузата. Дългата ѝ руса коса беше вързана на конска опашка. Джордън я огледа одобрително. Особено му хареса това, че не използваше грим. Свежият ѝ тен обезсмисляше подобни действия.

Лейс му подаде кърпата, която стоеше върху велоергометъра. Хвърли одобрителен поглед на мускулестото му тяло с широки рамене и тесен ханш. Джордън носеше само тъмносини шорти и не скриваше

нищо от мъжествеността си. Когато премияташе кърпата през рамо, се откриха няколко белега от операции на лявата му страна.

— Всяка сутрин ли правиш упражнения? — попита Лейс, за да прекъсне мълчанието.

— О, да. Трябва да тренирам усилено, за да съм във форма. Може би си забелязала белезите. Като дете бях много слаб. Лекарите даже се съмняваха дали се развивам нормално. Родителите ми не се примириха със ситуацията. Заведоха ме в някаква специална клиника. Оперираха ми бъбреците няколко пъти. Години наред лекарите се занимаваха с мен, докато тялото ми започна да се развива нормално. Просто съм задължен да продължа това, което направиха за мен.

Посочи към гладиатора, от който току-що беше станал.

— Няма ли и ти да се погрижиш за спортната си форма?

Лейс погледна уреда, сякаш беше реквизит от кабинета на Франкенщайн.

— Не, мерси! За мен е достатъчно да вземам витамините си сутрин.

Джордън хвърли мократа кърпа на Тъмбълуид.

— Сигурно искаш да закусиш. Аз ще взема един душ за пет минути. — Хвана ръката ѝ. — Ще ме почакаш тук, нали? Трябва да се опознаем малко, след като работим заедно в такава близост.

Дори при това невинно движение Лейс почувствува силата му. Представи си го като малко, недоразвито момченце, което е трябвало да тренира неуморно, за да стане нормален човек. Сигурно родителите му са били готови на всякакви жертви за детето си.

„Нещата никога не са толкова прости, колкото изглеждат“ — каза си тя. След това прогони мрачните си мисли.

— Не бих казала, че ще работим в особена близост. Нали щеше да летиш за Тексас?

Джордън беше забелязал съчувственото изражение върху лицето ѝ преди малко. Погледна я въпросително, а след това вдигна рамене. Обърна се и влезе в банята. Остави вратата полуотворена, за да могат да разговарят.

— Не трябваше да ми напомняш за това — извика той, докато пръхтеше под душа.

След това се чуваше само шумът на водата.

Пет минути по-късно отново се появи. Кожата му беше почервенияла от търкането, а черната му коса блестеше. Беше облякъл памучни шорти и фланелка.

— Полетът към Тексас май не те въодушевява много — отбеляза Лейс, докато отиваха към кухнята. — Не живее ли сестра ти там?

Джордън кимна.

— Сабина, бебето на фамилията, работи за една нефтодобивна компания, в чието основаване дядо ми е имал участие. Преди известно време се сгоди за някакъв тип от същия град.

— Така ли? — на Лейс ѝ направи впечатление с каква досада говореше Джордън.

— Запозна се с Дени Кейхил чрез мене. С него имахме професионални отношения. — Докато обясняваше, Джордън измъкна тиган от шкафа и започна да прави омлет — А сега ще ми става шурей.

— Сигурно още не са определили датата на сватбата.

Джордън сложи тигана на котлона и добави няколко резенчета салам.

— В момента развалянето на този годеж ме занимава повече от датата на сватбата — измърмори той и се обърна към Лейс. — Пошегува ли се вчера, като каза, че Кит Мартиндейл ти е бил съпруг?

Лицето на Лейс придоби недоумяващ израз.

— Човек не си прави шеги с тези неща. Това беше много отдавна. Освен това не виждам какво те засяга.

— Може и така да е. Вие двамата събудихте любопитството ми. Интересно ми е, например, защо един бивш съпруг нарича бившата си съпруга „скъпа“?

— Винаги ме е наричал така.

Лейс нарязва хляб, извади пакет масло и ги сложи пред Джордън. Самата тя предпочиташе плодове. Той обаче не смяташе темата за изчерпана.

— А ти как го наричаш?

— Наричам го Кит — Лейс започна да се ядосва. — Нали снощи ни чу как разговаряме. Кит е съкращение от Кристофър.

— Още ли го обичаш?

— Разбира се. Винаги съм го обичала.

— Защо сте разведени тогава?

Въпросът прозвуча рязко. Джордън я гледаше втренчено. Отношението ѝ към Кит не му беше дало мира цяла нощ.

— Съжалявам!

Лейс се опита да не бъде груба. От четири години сама се опитваше да си отговори на този въпрос. Изпитваше неудобство да говори за това пред Джордън.

— Съжалявам, но това не те засяга.

— По дяволите, Лейс! — хвърли омлета ма масата, сякаш му се беше изпарило всякакво желание за ядене. — Разбира се, че ме засяга! Ти и Мартиндейл работите за мене. След като толкова години си в бизнеса, не смяташ ли, че трябва да се интересувам за хората, с които влизам във връзка?

— Да, разбира се! Аз самата ги изпитвам основно. Но не се бъркам в частния им живот и не задавам недискретни въпроси — Лейс се надигна нацупено и се запъти към вратата. — Ще се погрижа до един час да имаш върху бюрото си подробна справка за мене и Мартиндейл. Приятен апетит.

Когато след по-малко от час Джордън влезе в кабинета си, установи, че Лейс е изпълнила обещанието си. Върху бюрото му лежаха грижливо напечатани листи, съдържащи въпросната информация.

Дати на раждане, образование, къде са работили преди това — всичко беше написано чисто и изчерпателно. Под „семеино положение“ в справката за Лейс пишеше „разведена“. На същото място при Кит Мартиндейл имаше „женен“.

Джордън вече нищо не разбираше. Би трябвало да скъса листите и да ги изхвърли, но се поколеба и ги сложи в една папка. Обеща си да разгадае тайната. Намръщи се.

Търпеливото изчакване не беше характерно за него. Внезапно в съседната стая се чуха гласове. Бяха няколко души. „По дяволите — изруга на ум Джордън, — кой пак се е домъкнал при Лейс?“ Стана и отиде бързо до междинната врата и я отвори леко. После се засмя на раздразнението си.

Лейс остави слушалката на радиотелефона си. Приемаше доклада на Ангелина — една от сътрудничките си, която имала някакви проблеми на своя обект. Като усети движението откъм кабинета на Джордън, тя вдигна глава и изключи апаратурата.

— Нуждаете ли се от нещо, мистър Уейд?

Джордън се ядоса отново на глупавата ситуация. Трябваше да промени тактиката. Този малък, бодлив кактус изискваше по-голяма предпазливост. Помоли я с невинен тон да му даде пишещата си машина за половин час, понеже неговата се била счупила, а трябвало непременно да предаде отчета за някакви пробни сондажи.

Лейс се съгласи, макар че не беше свършила своята работа. Радваше се, че беше забравил за караницата им сутринта.

— Можеш ли да пишеш на машина?

— Естествено — Джордън не уточни, че владее само двупръстовата система. — Освен това мога да карам самолет, да паля лагерен огън, да свиря на китара, да търся нефт по разни белези на ландшафта, да яздя камила и да се ориентирам по звездите. Може да се каже, че добре са ме образovali навремето.

— Много съм впечатлена — Лейс измъкна щепсела на пишещата машина ѝ му я подаде.

Когато вратата се затвори, тя продължи прекъснатата си работа. Джордън отново я изненада. Познаваше мъже, които владееха някои от изкуствата, споменати от него, но никой не владееше всичките.

Джордън Уейд беше специален случай. Нещо я бодна в сърцето, като си спомни как ѝ беше говорил за „приятелки“, които явно често посещаваха къщата. Сигурно не идваха само за да пият чай с него. Тази мисъл ѝ беше неприятна. Ядосано тръсна глава. Какво я засягаше това в края на краищата.

Преследваше я чувството, че трябва да е нащрек. Едва-едва познаваше мъжа в съседната стая, но инстинктът ѝ подсказваше, че ако се поддаде на ухажването му, той би могъл да ѝ причини болка. Щеше да стане една от многобройните му „приятелки“. Наистина Джордън можеше да даде много на всяка жена, но Лейс чувствуваше, че не би понесла още една раздяла в живота си. Двата пъти, когато я бяха изоставяли, ѝ бяха достатъчни. Нямаше да се оправи след още един такъв удар.

Няколко часа по-късно приключи с работата по ежедневните поръчки. Седеше до телефона и обмисляше дали е удобно да се обади на Гейл по това време на деня. Вратата се отвори и Джордън донесе пишещата машина.

— Някакви проблеми ли? — попита той, като видя замислената ѝ физиономия.

— Не, всъщност не — Лейс скръсти ръце и се облегна. — Мислех си, че приятелката ми сега си спи следобедния сън. Бременна е и в края на месеца очаква близнаци, може би дори и три. Кит каза, че лекарят не бил сигурен.

Джордън се помъчи да изглежда незаинтересован. Наведе се и пъхна щепсела на машината в контакта.

— Значи не бил сигурен — повтори той.

— Не е ясно колко ще бъдат. Гейл не иска да се гледа на скенер и могат да се ориентират само по биенето на сърцата им.

Джордън изпита огромно желание да я затрупа със стотици въпроси, но се въздържа с усилие. Трябваше да научи доста неща за тази жена и приятелите ѝ, ако искаше да не изпада повече в неловки ситуации и да чуе от нея, че „това не го засягало“. Надигна се и каза:

— Май и двамата поработихме достатъчно. Искаш ли да се поразходим из имението? Трябва да погледна манометъра на моя самолет, преди да замина за Далас.

Хвана ръката ѝ и я накара да стане. Лейс почувствува как сърцето ѝ заби ускорено, но побърза да се дръпне. Малко по-късно двамата, придружени от Тъмбълуид, вървяха по тясна пътечка. Отстрани ги обграждаха екзотични растения. Изведнъж отпред се откри широка поляна. По средата ѝ беше кацнал малък „Леър Джет“. Лейс огледа недоверчиво пистата за кацане.

— Не е ли опасно да се приземяваш тук?

Джордън се усмихна.

— Дори и в мъгла мога точно да определя положението си с радара. Освен това мога да включа дистанционно светлините на пистата. Така от три мили ще виждам къде кацам.

Лицето на Лейс се отпусна. Изглеждаше сериозно загрижена за сигурността му. „Не е обикновена жена — помисли си той. Студена и акуратна, когато се отнася до бизнеса, а иначе се тревожи за всички и за всичко. Освен това не занимава никого със собствените си проблеми.“

Внезапно дойде Тъмбълуид, завъртя се около тях и залая радостно. После отново затича нанякъде.

— Радвам се, че се погаждате с него. Това куче е предан приятел: Много е верен и най-важното — дискретен. Можеш да му разправяш за всичките си проблеми, без да се страхуваш, че ще ги издрънка някъде. Между другото, аз също съм добър слушател. Защо не ми разкажеш за Гейл, дето щяла да става майка. Тя е мисис...

— Мартиндейл — отговори Лейс, — съпругата на Кит. Мисля, че го споменах вече.

— Не си спомням.

Джордън се ядоса. Явно Лейс не гореше от желание да споделя с него личните си проблеми.

— Кога ще се родят близнаците?

— В края на другия месец. Може обаче да се родят и предварително.

„Ако върви така, няма да разбере тази история преди Коледа“ — помисли си Джордън. Нямаше толкова, време. Договорът му със „Ситинг Тайт“ изтичаше след две седмици и тогава Лейс щеше да изчезне от живота му. Не знаеше дали ще изпита мъка при раздялата си с нея. Сигурно щеше да му липсва много. Осъзнаваше; че за краткия й престой в дома му се беше привързал към нея. Нейната история го заинтересува много. Струваше му се, че Сфинксът край Гиза е по-малко загадъчен, отколкото тази изящна и интелигентна жена с неангажиращо поведение.

— Лейс, разкажи ми тази история, моля ти се!

Тя се обърна изненадана.

— Какво... какво искаш да знаеш?

„Всичко — мислеше си Джордън. — Обясни ми защо толкова ме привличаш. Искам да знам защо не излизаш от мислите ми през цялото време, откакто те познавам. Защо изглеждаш толкова тъжна понякога? Кажи ми от какво се нуждаеш, за да бъдеш щастлива, и аз ще ти го дам, ако е по силите ми.“

— Разкажи ми за Кит — каза той гласно.

Лейс мълчеше, вперила поглед напред. Вече и се струваше, че не е чула въпроса.

— Кит... — повтори тя и се помъчи да се върне към действителността. — Той е услужлив и абсолютно надежден. Човек, който никога, ама никога няма да те изостави в беда. Най-добрият приятел, когото познавам.

Джордън разбра, че границата е премината и сега Лейс ще му разкаже всичко. Хвана я нежно за ръката и заедно тръгнаха към пистата, където беше самолетът.

— Да имаш добри приятели е най-хубавото нещо, което може да ти се случи в този живот — отбеляза той, — на колко години беше, когато се запознахте?

— На седем. Сякаш съм го познавала цял живот. Баща ми беше ипотекирал ранчото си и го загуби. Бяхме принудени да се преместим в града. Станахме съседи на семейство. Мартиндейл.

— Само ти и баща ти?

— О, не. И Диди беше с нас — майка ми.

Лейс замълча за момент, докато вървяха един до друг. Беше ѝ хубаво да усеща ръката си в неговата.

— Баща ми беше солиден фермер. Работеше от сутрин до вечер и не е имал много време да си търси жена. Предполагам, че в един момент самотата му е писнала; скочил в колата си и е заминал за Лас Вегас. Там се влюбил безпаметно в една руса танцьорка, която била двадесет години по-млада от него. Оженил се за нея и заминали за Ню Мексико.

— А майка ти как се е почувствувала в ранчото?

— Обстоятелствата били особени. Още тогава ранчото започнало да фигурира в различни ипотечи. Баща ми се мъчел по всякакъв начин да намери пари, за да угоди на Диди и да ѝ осигури живот, на какъвто била свикнала. По-късно през цялото време се караха — Лейс се разтрепери от вълнение. — Когато се местехме в града, баща ми не можеше да си намери място от нея. Започна да пие и се криеше по баровете. За мен беше цяло щастие, че живеехме до семейство Мартиндейл. Кит беше най-малкото от шестте деца и с една година по-голям от мен. Веднага се сприятелихме и по-голямата част от времето прекарвах у тях. Едно дете повече или по-малко не им правеше впечатление. Освен това сигурно са чували скандалите у нас и не са се чудели много защо предпочитам да им гостувам...

Джордън започна да гледа по-благосклонно на Кит Мартиндейл. Не че му стана особено симпатичен, но все пак положението не беше толкова лошо, колкото си мислеше отначало.

— Значи те е спасявал от караниците на родителите ти?

— О, да. Кит беше моят застъпник. Когато станах на тринадесет, Диди избяга с някакъв неин любовник от Венецуела. Никога не я видях вече. Баща ми не можеше да си намери работа. Опитваше случайни неща.

— А как е успял да те издържа в колежа?

Лейс изведнъж осъзна, че Джордън все още държи ръката ѝ и я измъкна леко.

— През първите две години работех, за да се издържа, а баща ми даваше колкото можеше. Карахме някак си. След това се появи оная бомбастична статия във вестника, че в Ню Мексико било открито злато и хората ставали богаташи за една нощ. Баща ми не разбираше нищо от златотърсачество, но веднага реши, че това е решението на всичките ни проблеми. Купи си едно муле, лопата и златарско сито, помоли Кит да се грижи за мен и... изчезна.

Джордън спря и се загледа съчувствено в Лейс. Нежно постави ръце на раменете ѝ. Изпита желание да я сграбчи в прегръдките си, но не посмя.

— Върна ли се?

— Не — промълви Лейс... — Може би е мислел, че е направил достатъчно за мен.

— Съвсем сама ли остана? Нямах ли други роднини?

Лейс поклати глава.

— Никой, с когото да имам кръвна връзка. Но Кит и семейството му направиха много за мен. Не бях сама. — Огледа с интерес малкия „Леър Джет“. — Хубав е. Никога не съм виждала самолет толкова отблизо.

— Искаш ли да направим едно кръгче.

Ръцете му като че ли от само себе си погалиха нейните. Джордън наклони главата си и докосна косите ѝ устни. Вдъхна лекия им упойващ аромат.

— Какво стана после? Сигурно са се появили проблеми с парите.

— Идеята за агенция за охрана се въртеше в главата ми от дълго време. В началото не вървеше. Малко преди да завърша колежа, ми идеше да зарежа всичко. Но тогава Кит взе нещата в свои ръце. Предложи ми брак. Прекъсна следването си за една година, за да събере пари за сватбата. Дипломирахме се като семейство Мартиндейл.

— Значи е спазил обещанието си пред баща ти.

— Да, пък и нямахме избор — Лейс се усмихна тъжно. — Обичахме се много и нещата се подредиха добре.

Разказът ѝ стигна до момента, който беше най-неясен за Джордън.

— Но защо...

Лейс го прекъсна.

— Не си чул най-интересното от историята. Кит беше възнаграден по много интересен начин за жертвата, която направи, прекъсвайки следването си. В един от курсовете, които по-късно посещавахме заедно, се запозна с Гейл и толкова много я хареса, че я смяташе за подарък от господ.

Устните на Джордън бяха пак близо до косите ѝ. Пое дълбоко въздух.

— Значи ти се съгласи да му дадеш развод, за да не помрачиш щастието му с другата?

— Много хора не го разбират, но тогава наистина си мислех, че нещата стоят така.

Лейс се отдръпна и го погледна в очите.

— С Кит се обичахме и бяхме добра двойка, но това все пак не беше голямата любов. Знаехме го от самото начало. Давахме си сметка, че един ден другият ще си намери истинския партньор.

На лицето на Джордън се появи израз на съпричастие. Било е в известен смисъл фиктивен брак. Двамата просто са се опитали да излязат от трудното положение.

— И Кит намери истинския си партньор. А ти не!

— Все още не.

Лейс въздъхна и продължи с историята. Радваше се, че поне един човек на тоя свят я разбира.

— След като ситуацията се изясни, веднага намерихме адвокат и оформихме развода. По-късно отново приех моминското си име. Кит остана както преди най-добрият ми приятел, а Гейл ми е като сестра. Ние тримата сме по-близки от роднини. Мисля, че ако аз бях срещнала някой... някой, в когото да се влюбя от пръв поглед, Кит щеше също да се радва за мене, както аз за него.

Уплашена от това, което каза, Лейс обърна глава и се направи, че разглежда самолета. Без малко да каже „Ако бях срещнала някой като

теб“. Не знаеше как тази мисъл се беше промъкнала в съзнанието ѝ. Въобще не познаваше Джордън. Откъде можеше да знае, че той е мъжът, когото е чакала цял живот. Просто спомените я бяха направили сантиментална.

— И тъй — заключи тя, — вече си наясно с цялата история. Едно устно пресъздаване биографията на сътрудниците ти в допълнение към справката.

Джордън съзнаваше, че не ѝ е лесно да говори за интимния си живот пред почти непознат човек.

— Лейс, благодаря ти, че ми разказа това. Може би нямах право да те подлагам на този разпит. Извинявай!

— Няма за какво. Просто трябва да опознаеш по-добре хората, които се грижат за къщата ти. Но не казвай, че дойдохме тук само за да ми покажеш шикозния си самолет.

— Напротив, веднага започваме демонстрацията.

Като влязоха в луксозната кабина, Джордън искаше веднага да запали мотора и да се издигне в облаците заедно с Лейс. Обаче манометърът се оказа повреден. Полетът щеше да е опасен. Слязоха отново на асфалтираната писта.

Трябваше му малко време, за да обмисли всичко за хиляден път. Искаше да остане сам и да си изясни защо тази жена, за чието съществуване дори не подозираше до вчера, изведнъж се беше настанила трайно в сърцето му.

Макар че Лейс се държеше храбро горе в кабината, въздъхна облекчено, като стъпиха на твърда земя. Обясни на Джордън, че трябвало да поработи още малко. Обърна се и се запъти към къщата. Той остана и се засуети около самолета.

Лейс беше попадала в доста луксозни домове поради естеството на работата си. Много от тях имаха плувен басейн и тенис кортове. Но никъде не бе видяла самолетна писта и собствен самолет. Домакинът тук без съмнение не страдаше от безпаричие. Даде си сметка, колко много начинът на живот на Джордън се различаваше от нейния. Не можеха да имат нищо общо. Питаше се как е могла да си помисли за някаква връзка. Този мъж трябваше да изчезне по-скоро от живота ѝ.

Ядоса се на себе си. Беше се разчувствала от близостта му и се бе разбъбрила като глупачка. Ускори крачките си. Отнякъде изскочи Тъмбълуид и заподскача весело покрай нея.

Джордън наблюдаваше изящния ѝ силует, който се отдалечаваше бързо. Изглеждаше като че ли бяга от него. Радваше се, че му беше разказала за живота си, но имаше чувството, че тя веднага съжали за слабостта си.

Облегна се на самолета си и се загледа към далечната верига на планините Сангре де Кристо. Мислеше ся за това, което Лейс му разказа за баща си. Не вярваше, че Хайт Синклер от самото начало е решил да не се връща. При търсенето на злато можеха да го сполетят хиляди нещастия. Реши, че трябва да го издири или поне да научи нещо за него. Имаше безбройни познати и приятели по всички краища на тази страна. Непременно щяха да свършат работа.

Погледна към машината. Най-напред трябваше да се заеме с поправянето на уреда. Полетът до Далас не можеше да се отлага. Имаше да оправя доста неща там.

Два часа по-късно Джордън се върна в къщата. Беше отстранил дефекта в манометъра и смяташе, че събитието заслужава празнуване. Най-малкото, то беше един подходящ повод да покани Лейс на вечеря.

Намери я седнала на бюрото и наведена над някакви документи.

— Толкова ли си вгълбена в работата? — усмихна ѝ се той.

Лейс вдигна глава. Нежността в гласа на Джордън я зарадва и лицето ѝ порумения. Ръцете и дрехите му бяха целите в масло и прах. Въпреки това той ѝ се стори най-красивият мъж, който беше виждала през живота си. Сърцето ѝ заби лудо, като усети нежния му поглед.

— Имам някои проблеми — обясни тя и се постара усмивката ѝ да не изглежда прекалено ентусиазирана. — Въпреки всичко понякога „Ситинг Тайт“ ми дотяга.

— Може би трябва да потърсиш подкрепление — поне една секретарка, която да води кореспонденцията.

— Без съмнение. Но това значи да наемам по-голямо помещение. Пък и ще ми е мъчно за малкия офис, откъдето има такъв хубав изглед към Санта Фе. Обаче работата става все повече и...

— И не можеш да правиш това, което ти се иска — Джордън кимна с разбиране. — Да правя това, което искам, беше причината, заради която навлязох сам в бизнеса, а не отидох навремето в някоя нефтена компания. Исках сам да съм си господар. Баща ми също мислеше така.

— И той ли беше геолог?

— Да, но търсеше вода, а не нефт като мен.

— А, да. Спомням си един такъв търсач на вода, който дойде един път в ранчото ни. Бях съвсем малка.

Джордън я погледна, както стоеше, от горе на долу и с мъка съдържа желанието си да зарови пръсти в меката ѝ, ухаеща коса. Сигурно тя нямаше да погледне с добро око на такъв жест, особено както беше оплескан целият в масло.

— Баща ми е роден в Аризона, в местност, където водата е била същинско съкровище — обясни Джордън и предпазливо пъхна ръце в джобовете си. — Имал дарбата да открива подземни извори. Когато тръгнал по света, използвал таланта си, за да помогне на хората в подобни пустинни зони.

— Къде е било това?

— В арабските страни. Един наистина богат и влиятелен емир го наел да открие извори в царството му. То се простирало в район от хиляда квадратни километра. Извадил фантастичен късмет. Не само че намерил вода в четири, отдалечени на стотици километра селища, но и се влюбил в най-голямата дъщеря на емира и по-късно се оженил за нея.

Джордън отиде до прозореца и се загледа навън. Адара му подарила сърцето си, живота и цялото си състояние, което наследила от баща си. Така било през цялото време до смъртта му.

Гласът му се изпълни с тъга. Никога не беше срещал друга жена, способна на такива жертви заради другите, както майка си. В неговия собствен живот жените винаги искаха повече да вземат и по-малко да дават.

— Баща ми загина при едно наводнение преди шест години.

Лейс въздъхна. Значи водата не беше донесла само щастие в семейството му.

— Съжалявам, наистина! Сигурно е било ужасно!

— Да, беше ужасно. Но майка ми беше изключителна жена, която не се предаваше лесно. Оттогава изцяло се посвети на бедните. С помощта на дядо ми изгради много болници и домове за сираци. Ужасяваше се от мъката и нещастieto. Искаше всички на тоя свят да са щастливи.

— Бренда каза, че имаш познати в Египет.

— Да, сестра ми Рида. Както всички жени там, тя е домакиня и слугува на мъжа си и на четирите си деца. Много прилича на майка ми в това отношение.

Лейс не беше в настроение да работи повече. Остави писалката и погледна към Джордън.

— Майка ти и сестра ти сигурно изповядват исляма. Но ти, предполагам, не? Най-малкото, открих тук добре натъпкана с вино изба. А и ако не се лъжа, ядохме салам за закуска.

— Много си наблюдателна — Джордън се усмихна. — Ислямът забранява алкохол и свинско месо. Нито майка ми, нито баща ми са ни подтиквали да възприемаме някаква религия. Оставиха избора на нас. Когато посещавах колежа, се самоопределих като християнин. Когато Рида се ожени за Туран, прие исляма.

Усмихна се иронично.

— Сабина още не е наясно към каква религия принадлежи. Живее си живота и не се тормози с такива сериозни неща.

— Може би сега, когато се е решила на брак, ще погледне по-иначе на живота?

— Може би — отвърна Джордън кратко.

Лейс усети, че темата не му е приятна. Ясно беше, че не иска да говори за малката си сестра. Това ѝ беше необяснимо. Имаше нещо, което му създава много грижи и което не иска да сподели с нея. Почувствува, че я обзема неясна тревога.

Накрая Джордън се реши.

— Може ли да те поканя да вечеряме заедно? Поправих самолета и се страхувам, че не ми остава нищо друго, освен утре рано да потегля за Далас. Подари ми няколко приятни часа, като приемеш поканата! Ще си спомням за тях, като замина.

Лейс усети как пулсът ѝ се ускорява. Джордън се държеше така, сякаш тя щеше да му липсва в Тексас. Думите му я трогнаха. Изпитваше желание да му се хвърли на врата. Компанията му ѝ ставаше с всеки изминал час все по-приятна.

— С голямо удоволствие. Трябва ли да хвърляме ези-тура, за да решим в кой ресторант да отидем?

— Не и тази вечер — отвърна той и седна върху бюрото. — Обичаш ли мексикански ястия? Един от любимите ми ресторанти се

намира зад старата магистрала за Таос. Кухнята е великолепна, а има и латиноамерикански оркестър с китари.

— Знам го. Наистина е хубаво заведение, само че... — Лейс се запъна. Сети се, че няма подходящ тоалет за ресторанта с пет звезди. — Ще ида до жилището си, за да си облека нещо по-свастно.

— Няма проблеми. Имаме достатъчно време.

Като ставаше от бюрото, Джордън неволно докосна ръката ѝ. Лейс вдигна глава, но той вече беше до вратата. „Сигурно го е направил случайно“ — помисли си тя, но като че ли такова обяснение я разочарова.

Не след дълго Лейс седеше в мустанга си и пътуваше към града. Апартаментът ѝ се намирал на най-горния етаж на триетажна сграда в старата част на Санта Фе. Фасадата беше боядисана в розово. Малките криви улички бяха прокарвани по времето, когато испанците са се заселвали по тези земи. Бяха подходящи за магарешки каручки, но не и за автомобили.

Лейс взе душ и след това си облече синята копринена рокля, която навремето беше купила, за да отиде на сватбата на някаква приятелка, но оттогава никога не беше я обличала. Сребърните бижута, които избра, контрастираха интригуващо с шоколадовия ѝ тен.

Като се погледна в огледалото, констатира, че ѝ липсва още нещо. За пръв път в живота си съжали, че няма върху тоалетната си масичка цял куп с парфюми и кремове. Съвсем не изглеждаше зле, но сигурно Джордън беше свикнал с по-атрактивни жени. Може би щеше да скучае с нея. Това в никой случай не трябваше да става. Тази вечер не искаше да бъде просто хубава. Искаше да е зашеметяваща и неотразима. След кратко колебание седна в колата си и отиде до дрогерията в края на уличката. Излезе оттам, като носеше в ръце малка книжна кесия. Обърна към себе си огледалото за обратно виждане и започна да се гримира.

Когато приключи, оттам я гледаше едно почти чуждо лице. Не беше вече Лейс Синклер, а момиче, излязло направо от някое модно списание. Направи няколко гримаси на отегчена от светски живот дама от висшето общество. След това се разколеба. Ако Джордън Уейд е решил да излиза с някоя издокарана снобка, значи определено е събрал адреса.

Накрая отвори малкото шишенце с парфюм, което беше купила от дрогерията. Поколеба се известно време. След това се реши. Ако искаше да играе тази вечер прелъстителка и вълшебница, преобразяването ѝ трябва да е пълно. В този момент се помъчи да не мисли за малкото момиченце, което едно време наблюдаваше ококорено измамната хубавица, наречена Диди, когато тя се гласеше да излиза. Диди изчакваше баща ѝ да се запилее някъде и след това заминаваше да вечеря с някой от многобройните си ухажори. Не се връщаше до късно вечерта, а понякога и цяла нощ.

След половин час Лейс стоеше пред вратата на къщата на Джордън и набираше кодовата дума на алармената инсталация. След това влезе в преддверието. Отначало цареше пълна тишина, но после откъм кухнята се чу кучешки лай и гласът на стопанина. Обясняваше на Тъмбълуид, че днес вечерята му е телешко месо със сос. После се чу бръмченето на електрическата отварачка за консерви.

Лейс се усмихна. Джордън се грижеше за кучето си като за дете. Двамата можеха да бъдат определени като семейство. Изглеждаше като че ли не се нуждаят от никой друг, за да бъдат щастливи. Когато Лейс се появи на прага, Тъмбълуид, сякаш за да потвърди тази мисъл, оголи остриите си зъби и изръмжа свирепо.

— Тъмбълуид! — извика уплашено Лейс, като смяташе, че познатият глас ще го успокои.

Въпреки това кучето скочи с намерение да се хвърли върху нея.

Джордън изпусна консервената кутия, която държеше в ръце, и в последната секунда хвана нашийника.

— Какво ти става, но дяволите? — ядоса се той. — Това е Лейс, глупако. Вчера я обичаше повече, отколкото мене.

— Сигурно... си е променил мнението — запъна се Лейс.

Стоеше на прилично разстояние от ръмжащото животно. Откри, че в държанието му, освен враждебност има и объркване.

След като успокои Тъмбълуид, Джордън се загледа в Лейс. Усети ухание на скъп парфюм.

— Мисля, че се досещам — отбеляза той, като я гледаше в лицето. — Тъмбълуид няма нищо против тебе самата. Той просто ненавижда мириса на парфюм. Никога преди не те е срещал издокарана по този начин, нали?

Лейс щеше да се разплаче.

— Мене май рядко са ме виждали издокарана! Мисля, че само тази вечер...

Гърлото ѝ се сви. Не можа да довърши изречението. По лицето ѝ се появиха сълзи. Уплаши се, че ще си развали грима.

Лицето на Джордън доби нежно изражение.

— Може би тази вечер действително не е като другите — каза той тихо. — Може би си го направила заради мен?

Лейс пое дълбоко въздух.

— Може... може и така да се каже.

Джордън изведе Тъмбълуид навън заедно с вечерята му. След това се приближи към нея. Погледът му пробяга по грима, с който се беше опитала да разкраси лицето си.

— Стои ти много добре. А пък с тази рокля ми харесваш повече от всякога.

Забележката му я смути много. Искаше ѝ се да потъне в земята.

— Повече... от всякога?

— Нямаше да го казвам, ако не беше истина — потвърди той и се приближи още повече. — Ти си най-вълнуващото момиче, което някога съм познавал. Дори да си тъй, както бог те е създал. Гримът обаче също не е без значение. Особено ако се чувстваш по-сигурна с него.

— Той няма нищо общо със самочувствието ми. Мислех само... щеше да сметнеш, че не съм достатъчно шик.

— И аз така предполагах. Но това не е вярно, Лейс. Наистина не е — взе ръцете ѝ в своите. — Както си с работните си джинси и фланелка, ми харесваш даже повече.

— И аз се харесвам повече в тях — реши изведнъж Лейс. Помоли го да ѝ даде няколко минути да си измие лицето и бързо изтича в стаята си.

Джордън я проследи, докато излизаше. Роклята очертаваше добре фигурата ѝ. Лейс не беше просто красива. Изглеждаше му съвършена. Всяка нощ, откакто я познаваше, тя беше в сънищата му. Желаше я неудържимо. Искаше да я притежава не само насън.

Когато Лейс се върна в кухнята, завари го потънал в мисли.

— Дали Тъмбълуид ще ме хареса вече? — попита тя суетно.

Джордън я погледна и кимна.

— Ако се махне и парфюмът, сигурен съм, че няма да има проблеми. Ти ми направи голяма услуга с този експеримент. Сега вече

си обяснявам донякъде поведението му спрямо жените.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Той не мрази жените като такива. Просто не може да понася козметиката по тях.

— Значи е алергичен към парфюмите?

Джордън кимна.

— Нещата се изясниха. Навремето намерих Тъмбълуид в пустинята. Беше на два или три месеца. И до днес нямам понятие откъде се е взел там. Тогава ме бе застигнала пясъчна буря. Излязох от джипа и чух жално квичене. Горкият, беше се заклецил в някакъв храсталак с големи бели цветове. Цветовете излъчваха много силен аромат.

— Цветове ли? Господи, май че имаш право.

Лейс обясни, че забелязала как Тъмбълуид старателно избягва някои места в градината.

— Сега знаем защо понякога се държи странно. Ужасната случка, когато е бил малко кученце, му е въздействала трайно. Щом помирише цветя или парфюми, които миришат по същия начин, става нещо като късо съединение в съзнанието му. Сигурна съм.

Джордън я погледна и се разсмя.

— Сега можеш да прибавиш още една услуга в офертата на фирмата си — „Анализиране поведението на домашните животни и изясняване анормалните им прояви в резултат на депресивна психоза и стресови ситуации в миналото“.

Лейс не си спомняше после кой направи първата крачка, но внезапно се намери в прегръдките му. И двамата се отдадоха на непреодолимото си желание. Ръцете му се заровиха в косата, след това обвиха тила и, спуснаха се надолу по гърба...

Чу го да шепне името ѝ. Извън себе си от възбуда, тя вдигна лице и се взря в тъмните му очи. Те горяха от желание.

Просто потъна в тези очи. Устните му се приближиха и докоснаха нейните. Целувката беше по-различна от онази вечер, когато се върнаха от полицията. Тогава Лейс просто се развълнува. Не го взе на сериозно. Сега сърцето ѝ беше отворено за него. Знаеше, че когато настъпи времето за раздяла, ще я заболи много.

При тази мисъл я обзе паника. Инстинктивно направи крачка назад.

— Нали... щяхме да ходим на вечеря?

Джордън се досети за мислите ѝ. Обаче повече не можеше да се сдържа. Не искаше повече да измисля заобиколим ходове. Беше способен да каже само истината.

— Всъщност — промълви той — единственото желание, което сега изпитвам, е да те любя.

Не ѝ даде възможност да протестира. Жадно впи устните си в нейните. Лейс се разтрепери, краката ѝ се подгънаха. Чувствуваше се напълно безпомощна. Отпусна се в ръцете му. Беше най-хубавото усещане, което бе изпитвала през живота си.

— Лейс, любима — шепнеше Джордън, — искам да си винаги с мен!

Вместо отговор тя се притисна още по-силно към него. Сърцето ѝ биеше лудо от възбуда. В съзнанието ѝ обаче светеше червената лампичка на съмнението. Знаеше, че колкото да ѝ са приятни целувките му сега, това можеше да ѝ донесе само грижи и болки в бъдещето. Имаше опита от връзката си с Кит и спомените от детството си, когато родителите ѝ се разделиха, а после и баща и я заряза. Джордън щеше да се насити на любовта ѝ, а после да ѝ обърне гръб.

За момент Джордън имаше чувството, че жената до него се е отдала изцяло на желанието си, но внезапно тя се отдръпна. Погледна я изпитателно.

— Не ме ли искаш вече? — пошегува се той, но му стана неприятно.

— Не ставай глупав. Да не мислиш, че... — млъкна уплашено.
— Нали чу как обещах на Кит да внимавам.

Отдръпна се отново. Джордън се ядоса не толкова на неотзивчивостта на Лейс, колкото на факта, че намеси името на бившия си съпруг.

— Да не би да се страхуваш, че ще те целуна, а после ще ида и ще му разкажа?

— По-лошо. Страхувам се, че ще ме целунеш и после ще си отидеш.

Джордън преглътна и известно време я гледа мълчаливо.

— Разбирам — каза най-после. — Мислиш, че аз съм някакво чудовище. Че ще ти разбия сърцето. Но припомни си само, не мислеше

ли така и за Тъмбълуид? Смятала си го за кръвожаден звяр, а после промени мнението си.

Лейс погледна встрани.

— Все още ли важи поканата ти за вечеря?

— Не съм се отказал от намеренията си, Лейс — отвърна той тихо, — нито за вечерята, нито за останалото. Все пак струва ми се, че ти се чувстваш добре с мен. Но нека да продължим в ресторанта. Може би неутралната атмосфера ще ти подействува успокояващо. Знаеш, че съм прав!

Малко по-късно, когато седяха в луксозния Линкълн Континентал и се носеха по магистралата, думите ѝ още звучаха в ушите му. „Страхувам се, че ще ме целунеш и после ще си отидеш.“ Беше назовала нещата с истинските им имена. Плановете, които бе градил през цялото време, се провалиха. Но поне си бяха изяснили отношенията. Реши, че е по-добре отново да се върнат в плоскостта на професионалните теми. Лейс беше наистина красива и привлекателна жена, но като че ли не беше неговият тип. Двамата толкова много се различаваха един от друг. Смешно бе наистина да се мисли, че могат да бъдат близки. Трябваше да намери някоя друга. Самотата му беше дотегнала.

Джордън стисна устни и се съсредоточи в шофирането.

Ресторантът, в който отидоха, освен бляскавата си зала имаше и уютни сепарета, предлагащи интимно уединение. Всяка маса беше отделена от съседните с преграда от екзотични виещи се растения. Посетителите бяха изолирани от любопитни погледи и можеха да се чувстват съвсем свободно.

Лейс отдели повече време за изучаването на менюто, отколкото бе необходимо. Мъчеше се да се овладее след преживяното вълнение. Джордън беше нарекъл ресторанта неутрален терен, но в тази интимна ниша тя се чувстваше почти толкова притеснена, както и в кухнята у дома му. Трябваше да внимава да не засегнат пак опасната тема.

Вдигнаха наздравица с чаши, пълни с рубинено червено вино. Погледът на Джордън я държеше в напрежение. Ту ѝ ставаше студено, ту я заливаха горещи вълни. Изпитваше желание да се наведе и да го целуне. Точно това не трябваше да прави. С мъка се овладя.

— Прибра ли си жилото вече? — обади се кавалерът ѝ.

Натопи късче месо в пикантния сос и го поднесе към устните ѝ. Лейс го лайна и се усмихна.

— А ти все още ли си мислиш как да се хвърлиш отгоре ми?

— Я ме погледни добре, Лейс! Приличам ли ти на мъж, който се хвърля върху всичко, което носи рокля?

— Просто установих, че повече заплашваш душевното ми равновесие.

— Нека бъде тъй, както желаеш! Не че се хваля, но мисля, че грешиш, като ме отхвърляш. Един малък неангажиращ роман би внесъл искрица радост в живота ми, а, предполагам, и в твоя.

Лейс се засмя сухо.

— Разбирам, ние сме двама възрастни хора. Можем да си планираме една лека любовна връзка. Както планираме лятната си почивка. Няколко приятно прекарани дни, а след това ще си спомняме за тях с удоволствие.

Джордън се ядоса на сарказма ѝ. Отново си даде сметка, колко различно гледаха на света двамата. Отдавна трябваше да го е разбрал и да е оставил всичко. Беше лесно да се каже, но не и да се направи.

— Какво имаш против почивката?

— Абсолютно нищо. Всеки трябва да си почива от време на време, за да възстанови силите си и да може да работи по-добре след това. Но не виждам с какво ще ми бъде от полза една повърхностна връзка. В края на краищата остава само разочарованието.

Джордън отпи глътка вино.

— Защо смяташ, че някой ще съжалява?

Лейс избягна погледа му.

— Зависи как подхожда човек.

— Как да го разбирам?

— Ако търсиш просто плътско удоволствие, естествено, че няма да съжаляваш. Все едно че си пил чашка кафе. Но ако държиш на нещо трайно, нещо истинско, трябва ти време. Често минават месеци или даже години, докато човек се увери, че е намерил истинския си партньор.

— Сама не си вярваш. Още оня ден, когато се връцахме от полицейския участък, вече знаех, че си нещо по-особено. Знаех, че ми харесваш и че те желая.

— Оня ден, като се връщахме от полицията, ти така ме упрекуваше и иронизираше, че просто се чудех как изобщо те понасям.

— О, прости ми, Лейс. Бях наистина вбесен. Помисли си само — напръскват ме с упойващ газ, малтретират ме и викат след това полиция. И това става в собствения ми дом. И всичко, защото някаква абсолютно непозната жена се е настанила там и ме мисли за Джек Изкормвача. — Джордън се усмихна, взе ръката ѝ и я целуна.

„Нямаш представа, колко си прав — мислеше си Лейс. — Ти си наистина много опасен. Трябва да внимавам с теб!“

Той усети трепването ѝ, когато се докосна до нея. Ядоса се на себе си. Какво искаше да постигне в края на краищата? Може би страдаше от прекалена суетност? Да не би да смята, че няма на света жена, която да устои на чара му? Лейс беше просто една изящна и чувствителна жена и не трябваше да ѝ причинява болка, като си играе чувствата ѝ. Самият той нямаше да страда при раздялата с нея. Беше имал достатъчно подобни връзки.

Погледна я как разговаря с келнера, който междувременно се беше приближил дискретно към масата им. Внезапно го обзе разяждащо съмнение. Представи си как се връща вечер в празната си къща.

Дали тази раздяла ще е като другите. Вече не беше съвсем сигурен. „Глупости — ядоса се, — трябва да оставя тази тема.“

Насочи разговора към други неща. Шегуваше се, правеше галантни комплименти и разказваше невероятни истории.

Келнерът донесе блюдо с пикантна салата и още вино.

— Значи поправи самолета? — обади се Лейс.

Джордън кимна.

— Като се върна от Далас, ще поръчам да му направят цялостен преглед.

След това донесоха основното ястие. Беше някакъв чилийски специалитет с козе сирене, зеленчуци и ориз. Докато Лейс опитваше ястието, в главата на Джордън нахлуха тревожни въпроси. Гласът ѝ го стресна:

— Как може човек да се ориентира по звездите, ако не знае изходната точка? Може би по постоянното им взаимно разположение?

Джордън я погледна изненадано. Когато вечеряше с някоя красавица, обикновено не се обсъждаха такива теми.

— Изненадан съм, че се интересуваш от тези неща, Лейс. Напълно си права. Полярната звезда се намира по всяко време на денонощието почти на едно и също място на небосклона. Ако небето е ясно, не е проблем да държиш курса, като проследиш разположението на познати съзвездия спрямо нея. Когато управлявам самолета си, обикновено следя, компаса и другите уреди, но за по-сигурно поглеждам и небето. Дядо ми ме научи на това. Като бях на пет години, ме вземаше със себе си из пустинята. Седях зад него на арабския му жребец, а той ми показваше съзвездията и ми казваше имената им. Нощем небето над пустинята е много вълнуващо.

След основното ястие, поднесоха десерт — хрупкави бисквити в „чампура“ — шоколадов крем, подправен с някакви ориенталски аромати.

— Не мога повече, ще се пръсна — изпъшка Лейс, като видя чинията, но след първата хапка не устоя на изкушението и изяде всичко до последната хапка. След това се облегна на стола и попита: — Всъщност защо нямаш желание да ходиш в Тексас? Имаш нещо против годежа ни сестра си ли? Може би не ти харесва годеникът?

Джордън я погледна изненадано, после кимна.

— Разликата в годините е едната причина, заради която съм против този годеж — обясни той. — Сабина е на двадесет, а Дени Кейхил — на тридесет и шест. С три години е по-възрастен от мене. Освен това вече е бил женен.

Лейс разбра, че последният факт всъщност е причината, заради която Джордън не одобряваше тексасеца.

— Първата му жена също е била богата наследница — продължи той. — Според мене се жени за Сабина заради парите.

— Имаш ли някакви аргументи в полза на това твърдение? Да не би да се е провинил в нещо?

Джордън вдигна рамене.

— Нямам представа. Именно заради това отивам в Тексас. Трябва да изясня нещата.

Лейс въздъхна и остави салфетката си на масата. Беше довольна, че по време на вечерята успяха отново да възприемат подходящия тон. Разговаряха като добри приятели. Разбра я й споделяше проблемите си с нея. Все пак беше нащрек. Знаеше, че желанието у двамата можеше да се разпали и при най-малкия повод.

Два дена по-късно Лейс седеше във временния си офис в дома му. Радиотелефонът иззвъня. Преди да вдигне слушалката, се обади вграденият телефонен секретар. Мислеше, че е някой клиент или сътрудник, но неочаквано прозвуча гласът на Джордън:

— Здравсти! Аз съм собственикът на обекта.

Ръката ѝ увисна във въздуха. Лейс, който знае защо, не посмя да се обади. Беше се подготвила да запише нова поръчка и се стресна от гласа му. Остави писалката и се приближи до апарата. На лицето ѝ постепенно се появи радостна усмивка.

— Няма нищо спешно, Лейс. Не исках да ти преча на работата, но си помислих, че трябва да ти оставя за всеки случай името на хотела, в който съм отседнал, и телефона. Всичко наред ли е?

— Всичко, освен че ми липсваш — прошепна едва доловимо тя.

Може би трябваше да вдигне слушалката и да му го каже.

Джордън направи пауза, но после осъзна, че приказва с магнетофонна лента, и продължи:

— Поздрави Тъмбълуид от мене!

След това продиктува координатите си, осведоми я за времето в Далас и след няколко думи за довиждане прекъсна връзката.

Лейс остана с впечатлението, че той нарочно продължи разговора повече от необходимото, сякаш очакваше, че тя внезапно ще се включи в линията.

Нов звън я откъсна от мислите ѝ. Обади се Ангелина. В камината на къщата, в която била, двойка гълъби си били свили гнездо. Лейс въздъхна и отново се посвети изцяло на проблемите пред екипа на „Ситинг Тайт“.

— Твоят стопанин ти праща поздрави — рече тя на Тъмбълуид, докато му сервираше обяда.

Кучето както преди почти не се отделяше от нея. Рано сутринта заедно бяха изпратили Джордън на пистата сред ливадата. Проследиха с поглед как самолетът се плъзга напред и изчезва в далечината. В очите на Лейс се бяха появили две сълзи.

„Разкисна се, когато той замина само за няколко дена — мислеше си тя ядосано. — Какво ще стане, когато си отиде завинаги?“

Не беше се чувствала така от деня, в който баща ѝ изчезна от нейния живот. Избърса сълзите с края на роклята си и се помъчи да си мисли за нещо весело.

— Ела, Тъмбълуид. Нека да видим дали правилно сме определили твоя проблем — предложи тя и го поведе към градината. Той я последва до езерцето с водни лилии, като изплаши до смърт декоративните рибки в него, обаче като стигнаха до лехите с цветя, изостана назад.

Лейс направи малък опит, за да е съвсем сигурна. Откъсна една роза и тръгна срещу кучето. Тъмбълуид я погледна неочаквано враждебно и започна да отстъпва ръмжейки. Сякаш я упрекваше, дето нарочно го дразни, след като знае, че не понася розите.

Тя хвърли розата и отново го повика приятелски. Усмихна се, когато той отново заподскача радостно около нея.

— Добре, добре, сега наистина знаем причината за държанието ти. Обещавам ти никога да не използвам парфюм в твое присъствие.

На следващия ден Лейс намери две послания от Джордън. Първото съдържаше инструкции за градинаря. Когато се върна от вечерната разходка с Тъмбълуид, откри втора. Пусна магнетофона и се заслуша.

— Здравсти, Лейс, трябва ми някой, с когото да си побъбря. Сабина ми е сърдита, задето си пъхам носа в нейните работи. Засега не съм намерил доказателства, че Кейхил се върти около нея заради парите. Господи, ако бях сигурен, че е така, щях да знам какво да правя!

— Върни се и остави сестра си да се оправя сама — пошепна тихо Лейс.

— Знам, че едва ли можеш да ми дадеш съвет, но ми помага дори това, че споделям с някого мислите си.

Направи пауза.

— Щеше ми се да си тук, Лейс. Да седиш до мене и да наблюдаваме заедно залеза. Щях да те прегърна и...

Лейс пое дълбоко въздух. Не знаеше как би завършил Джордън това изречение.

— Но ти не си — прозвуча отново от апарата. — Сигурно си вкъщи и правиш компания на щастливеца Тъмбълуид. А аз си блъскам главата тук, в Далас, над глупавия семеен проблем. Обаче мисля, че

намерих решение — виждаш ли как ми помага разговорът с теб — утре ще отскоча до Гънсайт, където е роден Кейхил. Може би ще успее да науча нещо. Как мислиш, Лейс, добра ли е идеята?

„По дяволите, Джордън Уейд! Защо звъниш винаги, когато ме няма вкъщи? Трябва да ти е ясно, че искам и аз да поприказвам с теб.“

С усилие сдържа желанието си да му позвъни в Далас. Не, не трябваше да го прави. Няма да му достави това удоволствие. Сигурно просто пак си играеше на прелъстител.

През целия следващ ден Лейс си мислеше за обаждането. Когато получи сутрешното му послание, беше малко разочарована. Но после... Реши да остане цял ден до апарата, за да не пропусне следващото позвъняване.

На вечеря телефонът иззвъня. Само че беше Роджър Маккензи. Не бил намерил още седемте града на Сибола, но закъсал с колата си на някакъв чер път в планините. Предната ос била счупена. От „Пътна помощ“ не искали да го изтеглят, понеже не можел да им плати.

— Не можеш ли да отидеш до града и да ми пратиш малко пари?

— Значи трябва да се притичвам на помощ на човек, който ме напусна в най-трудния момент?

— Ще се върна, Лейс, наистина! Помогни ми и този път! Ще изработя парите в „Ситинг Тайт“, дори ако трябва да си загубя цялото лято!

„Ако Роджър не беше заминал, никога нямаше да се запозная с Джордън“ — мина ѝ през ума. Стана по-милостива.

— Добре, няма проблеми — успокой го тя. — Кажи ми само точно къде се намираш и къде трябва да изпратя парите.

Когато по-късно се върна от града, на лентата имаше два записа. Единият беше от Джордън:

„Лейс — гласът му ликуваше, — днес направих невероятно откритие и просто не мога да се сдържа! Трябва да го споделя с някого! Разказах ти вече, че реших да предприема полет до родното място на Кейхил. Взех въртолета на един приятел, понеже там няма писта за самолети, и тръгнах. Стигнах до «Посъм Киндъм Лейк», после поех на юг. Може би се отклоних малко. И тогава го открих, Лейс! На няколко километра от Гънсайт открих мястото за кацане. След това се огледах и...“

Последва пауза и Лейс се ядоса.

— И какво видя, като се огледа? — извика тя на магнетофона.

Искаше да му зададе въпроса на живо. Този индиректен разговор ѝ действаше на нервите. В този момент отново се чу гласът му.

Бил открил по някакви белези на местността, че наблизо има нефтено находище. Щяло да бъде най-голямото находище в района. Щял незабавно да купи част от земята в тази област и да предприеме проучвания. Освен това научил, че Дени Кейхил бил съвсем порядъчен човек. Хората в селището казвали все хубави неща за него.

Лейс се зарадва.

Гласът на Джордън продължаваше да бърбори от лентата. Разказа всичко, което беше преживял през деня. После ѝ пожела лека нощ.

Върна лентата и прослуша още веднъж записа. Отново почувствува радостта му от станалото. Явно беше, че не го интересува финансовият проблем. Гордостта и задоволството му идваха от самото откритие.

Когато заспиваше, на лицето ѝ имаше усмивка. Не успя да говори с Джордън, но гласът му ѝ достави радост. Гордееше се, че тя беше първият човек, с когото бе споделил вълнението си. Все пак държеше на нея. Може би повече, отколкото беше предполагала.

На следващата сутрин нямаше съобщение от Джордън. Пак трябваше да стои цял ден в къщата. Броеше часовете. Не можеше да се концентрира върху работата си.

„Тази вечер никой не може да ме измъкне.“ Щеше да го изненада, като се обади. Досега беше разговарял само с магнетофонната лента. След вечеря се настани до радиотелефона. Включи високоговорителя, за да може да чува отдалече. Зачете се в някаква книга. Към девет часа усилията ѝ бяха възнаградени.

— Здравсти, Лейс! — прозвуча гласът му и тя захвърли книгата.
— Нямаш представа какво отвратително време е в Далас.

Лейс грабна слушалката и спря магнетофона.

— Тогава защо не се върнеш в Ню Мексико?

Няколко секунди цареше мълчание. Джордън се изкашля и продължи:

— Чудесно е, че днес те чувам на живо, но какао правиш толкова късно в кабинета?

Помъчи се да измисли нещо. Не искаше да признае, че е стояла цяла вечер само за да чуе гласа му.

— Тъкмо щях да се обаждам на Гейл, за да я питам как е.

— Всичко наред ли е вкъщи?

— Да, тук няма проблеми. Дълго ли ще стоиш в Тексас?

— Не, заради това ти се обадох. Ще се върна утре следобед.

Зарадва се и същевременно се уплаши.

— Тъмбълуид и аз ще образуваме комисия по посрещането. Ще кажа на алармената система, че този път идва приятел. Как са Сабина и Дени?

— Чудесно! Между другото, двамата решиха да ми гостуват в Санта Фе за една седмица. След това ще обявят годеща си официално.

Гърлото на Лейс внезапно се сви. Когато Джордън се върне, сигурно вече нямаше да се нуждае от услугите на „Ситинг Тайт“. Още повече че ще очаква гости.

— Това е... Много хубаво... — промълви тихо тя.

— И аз така мисля. Сабина се е променила през последната година. Не се нуждае вече от грижите ми. Сгрехих, като си мислех, че е още малка.

Направи пауза.

— Радвам се, че ще се върна вкъщи и...

На другия край на линията се чу тракане. Като че ли там някой влезе в стаята. Чуха се и гласове. Сигурно имаше посещение.

— Какво? — попита нетърпеливо Лейс.

Като че ли не я чу. Трополенето стана по-силно и гласовете се приближиха. Сякаш в стаята се провеждаше заседание на целия съвет от експерти по нефтодобив на компанията му.

— Какво каза, Лейс? Не можах да разбера. Трябва да прекратим разговора. Дойдоха едни приятели, които бях поканил отпреди. Сигурно ще ме замъкнат в някой бар, да седим на онези високи столове...

— Хей, Джордън, внимавай да не паднеш и да си счупиш някой крак!

Засмя се.

— Не се притеснявай, скъпа, черен гологан не се губи. После добави тихо: — Утре съм си вкъщи. Нищо няма да ме спре да се върна!

Като затвори Лейс стоя още известно време с поглед, вперен в слушалката. Наистина ли я нарече „скъпа“? Беше ли чула добре? Лицето ѝ засия. Ще си дойде вкъщи, при нея. В това вече беше сигурна.

На другия ден заедно с трима от сътрудниците си Лейс приведе къщата в блестящ вид. Лично провери дали всичко си е на мястото. Сложи свежи цветя в стаите. За вечеря ѝ се допря да приготви нещо специално — задушен петел с череши — любимото ястие на баща ѝ.

Огледа се в кухнята. Нямаше подходящи продукти и тя забърза към града.

Като се връщаше, хвърли разтревожена поглед към пистата. За щастие, малкият „Леър Джет“ не беше пристигнал още. Въздъхна облекчено и се захвана за работа.

По едно време спря и се замисли. Какво правеше тук, за бога? „Ситинг Тайт“ не включваше в офертите си приготвяне на празнична вечеря по случай завръщането на стопанина. Обаче досега не беше се случвало и президентката на фирмата да се влюби в някой от клиентите си.

Впери измъчен поглед върху пръстите си, изцапани с тесто. Вярно бе, трябваше да си признае. Беше се влюбила в него. Макар че точно от това се бе пазила. Нямаше смисъл да отрича.

Но тя ще намери изход! Обеща си да го направи. Джордън беше просто един атрактивен красавец — любимец на жените и търсач на авантюри. Просто трябваше да си събере багажа и да си отиде.

Не беше лесно дори да си го представи.

Свечери се. Вечерята отдавна беше готова, стоеше във фурната и чакаше да бъде поднесена. Самолетът още не се чуваше. Лейс отиде до телефона и за пореден път прослуша лентата на телефонния секретар. Може да се е обаждал отново.

Нищо! Тревогата ѝ растеше. Накрая реши да позвъни в хотела му в Далас.

На рецепцията знаеха само, че мистър Уейд е напуснал хотела след обяд. Бил поръчал такси и се отправил към летището. Лейс благодари и затвори.

Джордън не смяташе шестстотин мили за сериозно разстояние. Самолетът можеше да пролети много повече. „Дали не се е случило нещо!“

В главата ѝ се появиха картини на високи планински върхове, в които можеше да се блъсне самолетът. Можеше да обърка и посоката. Или да се повреди двигателят. Помъчи се да прогони мрачните мисли.

„Стига вече — заповяда си Лейс. — Джордън ще се справи с всяко положение!“

Няколко часа по-късно беше убедена в обратното. Отдавна се бе стъмнило. Виждаха се звездите. Лейс сложи яденето в хладилника. Запали светлините из цялата къща. Може би Джордън ще успее да се ориентира по тях. В краен случай...

Искаше ѝ се да отиде на пистата и да чака там, но не смееше да напуска къщата. Можеше да звънне телефонът. Може би ще я повика...

В една от гостните откри тераса, откъдето се виждаше цялата писта. От нея можеше да наблюдава и същевременно да дежури на телефона:

— Ела, Тъмбълуид — извика Лейс, като видя кучето да се разхожда из коридора. — Днес компанията ти много ми трябва!

Огромното куче сякаш разбираше ситуацията. Последва я с готовност във вътрешността на осветената отвсякъде къща. Лейс седна на ръба на един стол, поставен на терасата. Тъмбълуид сложи главата си на нейните колене и впери поглед в очите ѝ. Стана ѝ студено. Зарови пръстите си в козината на кучето. Знаеше, че дори да се завие с дебело одеяло, няма да ѝ стане наистина топло. Джордън беше сам, някъде навън, в нощта... Може би тъкмо сега се нуждаеше от нея.

Минаха часове. Отново и отново Лейс се молеше на всички богове на небето да помогнат на любимия ѝ да се върне. Звездите постепенно избледняха и от изток започна да просветлява. Най-после Лейс се предаде на съня.

Когато Джордън прелетя сутринта над къщата си, съзря Лейс да спи на терасата, седнала на стола. Обля го вълна от нежност към нея. Веднага разбра, че го е чакала цяла нощ.

Господи, значи тя все пак държи много на него. Може би дори го обича. Не издаваха ли погледите и гласът ѝ тези чувства?

Не беше толкова сигурен за собствените си. Да, наистина, той я желаше. Но тя беше толкова различна от жените, с които бе имал връзки. Не беше момиче за една нощ. В това се бе убедил.

Когато тя му махаше за довиждане, още не подозираше колко близо е до решението да се свърже трайно с нея. След това се появи

непреодолимото желание да ѝ говори. Непременно трябва да сподели мислите и плановите си. Помисли си, че баща му е изпитвал навремето същите чувства към майка му.

Като завиваше за кацане, внезапно на контролното табло светна червена лампа. Джордън се стресна в мислите си. Беше спаднало налягането на маслото и малкият самолет се разтрепери. „Господи, Лейс, имам толкова много неща да ти казвам. Ако сега се разбия на пистата, няма да успея“ — помисли си той. Като по чудо успя да овладее самолета и да се приземи.

Малко преди да докосне пистата, видя с периферното си зрение как на терасата настъпи оживление. Усмихна се, като си представи какво впечатление е направила появата на неговия „Леър Джет“ и бръмченето на мотора. Когато самолетът спря, Джордън осъзна, че това завръщане не е като друг път.

Сега го чакаше Лейс. Щеше му се никога повече да не напуска дома си.

Слезе на земята и сложи спирачните скоби на колелата. Погледна към къщата. Лейс и кучето вече се задаваха по пътеката.

Никога не се беше чувствал така уморен и същевременно толкова щастлив. Без да му мисли много, се спусна към Лейс.

Нямаше дълги поздравления. Никакви въпроси и никакви обяснения. Нямаше нужда от думи, когато я усети в прегръдките си и намери устните ѝ.

— Толкова ме беше страх... — прошепна тя, трепереща от вълнение. — Не смеех да си представя какво може да се случи. Ако не се върнеш никога...

— Вече е минало. Отново съм тук. Наложил се вчера да се приземя аварийно върху някакво каменисто плато. Трябвало да оправям двигателя. Прекарах там целия следобед и почти цялата нощ.

— Предчувствах, че ти се е случило нещо — Лейс го прегърна още по-силно.

— Съжалявам, че те накарах да се страхуваш. Но там нямаше никой — нито хора, нито къщи. Не можех да се обадя нито по телефона, нито по друг начин.

Обеща си за в бъдеще да инсталира в къщата радиостанция. Или още по-добре — ще взема Лейс със себе си, за да не я изпуска никога от погледа си.

— Джордън — Лейс внимателно избърса следите от масло по лицето му, — искам... не знам как да ти кажа какво чувствам...

— Няма нужда — целуваше лицето и косите ѝ. — Мисля, че се досещам...

По-късно съжаляваше, че не я остави да говори. В този момент беше убеден, че тя щеше да му каже, че го обича. По-късно вече не беше толкова сигурен.

Въобще не беше сигурен.

3

Джордън едвам се държеше на крака от изтощение! Лейс го заведе в кухнята и го накара да седне.

— Моля ти се, не заспивай поне още няколко минути! Откога не си ял?

Той направи замислена физиономия.

— Май че закусвах... вчера.

— Ясно защо си тъй изтощен. Сега ще направя нещо, стига да не заспиш.

Самата тя не беше яла приблизително от същото време, но не се сети за това.

Като начало сложи на масата чаша плодов сок, след което се зае да прави омлет със сирене. Малко по-късно двамата ядяха като невидели.

Тъмбълуид ги последва с още по-голямо въодушевление. Джордън се усмихна, като го видя как унищожи с настървение порцията си и след това се отпусна в ъгъла. Пред очите му отново се появи картината, която беше видял, като прелиташе над къщата — Лейс и кучето прегърнати на терасата.

— Радвам се, че се разбирате добре. Иначе щеше да си сама с дяволската си алармена система.

Хвърли поглед към вратата, над която се виждаше апаратурата, монтирана от Кит.

Лейс беше твърде уморена, за да влиза в спор и да изтъква предимствата на електрониката. Жадуваше за почивка. Не обърна внимание на забележката му. Дали и той се чувстваше така? Радваше се, че я беше прекъснал, преди да му каже, че го обича. Никога досега не беше изпитвала такъв копнеж към някого.

— Да, добър е за компания — съгласи се тя и се изправи.

Зави й се свят от изтощение. Подаде ръка на Джордън и рече:

— Ела, размърдай се, преди главата ти да е паднала в чинията. Сега май че и двамата се нуждаем от по една баня и много дълъг сън.

Излязоха от кухнята, като се държаха за ръце. Лейс се спря пред вратата на стаята си. Пусна ръката му.

— Мисля, че силите ще ти стигнат да се добереш до спалнята си.

— Горедолу. Но побързай, ако искаш да се къпеш. Толкова съм мръсен, че сигурно ще трябва да източа всичката топла вода, за да се измия.

Целуна я по бузата, обърна се и тръгна по коридора. Тя го проследи с поглед, след това влезе в стаята си и се запъти към банята.

Топлата вода ѝ подежда чудесно, но не може да измие умората. Изсуши косата си и облече къса пижама. Върна се в стаята. Очите ѝ почти се затваряха. Отначало не забеляза, че не е сама в стаята. Почти се сблъска с Джордън, който се беше облегал на рамката на леглото.

— Какво правиш тук? Да не би да си сбъркал стаята.

Той се усмихна и протегна ръце към нея.

— Не съм. Ела при мен. Искам да си до мен, докато спя.

— Искаш да съм с теб?

— Искам да те държа в прегръдките си — прошепна Джордън едва чуто — Искам да чувствам присъствието ти през цялото време. Когато моторът отказа, единствената ми мисъл беше, че трябва да оживея, за да мога да те видя отново. И да те прегръщам. Ела, скъпа! Искам да сънуваме заедно.

Лейс изтръпна. „Господи, не!“ Не трябваше да се поддава на чувствата! Но копнежът ѝ беше твърде силен. Ръцете ѝ сами потърсиха неговите. Прегръдката му спря дъха ѝ. Поведо я към своята стая. Когато минаваха през всекидневната, Лейс се спря пред камината.

— Веднъж бях тук — каза тя едва чуто, — когато Роджър замина. Наслаждавах се на гледката от прозореца. Тогава видях фамилната фотография върху перваза.

Разтърка уморено очи.

— Трябваше да се сетя, когато дойде. Стори ми се познат отнякъде въпреки ориенталското облекло. Трябваше да се сетя, че не си разбойник.

— Нищо, това беше толкова отдавна. Вече забравих.

Минаха в съседната стая, обзаведена с махагонови мебели. Подредбата от пръв поглед говореше, че обитателят е мъж.

Лейс отиде до леглото и се мушна под богато украсената завивка. Сви се на кълбо и моментално заспа.

Джордън я наблюдаваше усмихнат. Доверчивостта ѝ го ласкаеше, но беше очаквал друго. Беше полумъртъв от умора, но въпреки това, като гледаше очертанията на тялото ѝ под завивките, кръвта му кипна.

Съвсем предпазливо, за да не я събуди, легна до нея и я обгърна с ръце.

Затвори очи. Въпреки че беше уморен до смърт, не заспа веднага. Слушаше равномерното дишане на жената до себе си. Усещаше ударите на сърцето ѝ и се наслаждаваше се на нейната близост. След това сънят го обори.

Седем часа по-късно Лейс се събуди. Джордън спеше до нея, без да я изпуска от прегръдката си. Това беше чудесно. Сгуши се още поплътено до него. Внезапно дишането му се ускори и той пое дълбоко въздух.

Лейс се разсъни окончателно. Отвори рязко очи. Погледът ѝ падна върху лицето му, покрито с двудневна брада, и тъмната кожа надолу. Изведнъж ѝ стана горещо. Изчерви се до ушите. Поиска да скочи от леглото, но ръцете му я спряха. Прегръдката му стана по-силна.

— Без паника — чу гласа му в ухото си. — Всичко е наред.

Лейс се обърна и се втренчи объркана в мъжа до себе си.

— Джордън! — извика тя, без да разбира нищо. Установи, че не само не е в своето легло, но е и в съвсем непозната стая.

— Как, за бога...

Джордън като че ли очакваше да му издере очите.

— Само не казвай, че не си спомняш.

И какво трябва да си спомня? — Лейс го погледна объркано. — Ще ми кажеш ли как съм попаднала в това легло?

— Във всеки случай, не съм упражнявал насилие върху тебе. Помисли си малко, Лейс. Всичко ли забрави изведнъж?

Тя се замисли.

— Ти се върна... Привих омлет...

— След това взехме душ...

Преглътна. Мислите ѝ добиха смътни очертания. Водата я беше ободрила малко. Въпреки това едва държеше очите си отворени.

— Но това беше в моята стая — запротестира тя. — Да не съм станала сомнамбул?

— Мисля, че не си — засмя се весело Джордън, — помолих те да дойдеш да спиш с мене.

— Само да спя ли?

— Да, засега... — отпусна прегръдката си, сякаш искаше да каже, че не иска да упражнява насилие върху нея. — Наистина дойде сама.

Лейс не се съмняваше в думите му. Преди това също не я беше карал изрично да се гримира и парфюмира, нито пък да готви петел с череша.

— И тъй, ти дойде в стаята ми, за да ме сложиш да си легна. Нали така?

Ръцете му я галеха по гърба. Усещаше топлината им през тънката пижама. Не можеше да не се поддаде на ласките му.

— Достатъчно дълго бяхме разделени, Лейс. Там, в Тексас, ти ми липсваше всяка минута. Сутринта бяхме твърде уморени, за да говорим. Просто исках да бъдеш наблизо. Изобщо не знам какво става с мен.

Лейс почувствува прилив на нежност към него.

— Няма нужда да се оправдаваш, Джордън. Изобщо не съжалявам, че дойдох с тебе.

Погледна я с невярващи очи. Помъчи се гласът му да звучи шеговито.

— Не съжаляваш ли?

— Не! Какво, да не би да си разочарован? — възприе същия тон Лейс.

След това стана сериозна.

— Знаеш ли, много неща премислих, докато стоях на терасата и те чаках. Ужасно ме беше страх. Исках да се върнеш. Промених си мнението относно малкия любовен роман. Джордън! Ще бъда при тебе и ще те обичам, а след това някой ден ще изчезна от живота ти, съгласен ли си?

Той я целуна нежно.

— Не съм съвсем наясно, но един опит никога не е излишен, нали така?

— Хм...

— И защо искаш да изчезваш от живота ми?

— Това беше твоя идея.

— Мислиш, че ще ти се наситя?

— Може би. Ние сме толкова различни. Просто трябва да се насладим на мига, без да мислим за бъдещето.

Гледаше я объркано. Ролите внезапно се бяха разменили. Преди няколко дена Лейс му беше казала, че не е заинтересована от временна, неангажираща връзка. Сега, когато почти се беше решил да ѝ предложи брак, говореше точно обратното.

— А, разбирам. Въпросът не е, че ти ще ми омръзнеш, а че аз ще ти омръзна.

— Джордън — Лейс въздъхна, — недей да преиначаваш думите ми. Сам знаеш, че двамата се чувстваме много добре заедно — направи пауза. — Може би не знаем достатъчно един за друг. Във всеки случай, аз не знам достатъчно за теб. Може би ще ми разкажеш нещо повече по темата „Джордън Уейд“?

Сериозният ѝ тон го смути. След това се засмя.

— Добре, добре, ще ти направя това удоволствие — наведе се надолу към лицето ѝ и долени устните си до нейните. — Глава първа — Джордън Уейд обича да целува хубави жени.

— Много показателно! — Очите на Лейс заблестяха от удоволствие. — Я да чуем как трябва да изглеждат хубавите жени според този господин?

— Съществуват широки граници. Но тази, която държи в ръцете си, не е за изхвърляне. Нещо друго искаш ли да знаеш?

Лейс се сгуши до рамото му. Устните ѝ се докоснаха до бузата му.

— Искам да зная защо не ми телефонира?

— Как можеш да говориш така! — Джордън извърна глава, за да я вижда. — Постоянно те търсех, докато бях в Тексас.

— По-точно, търсеше телефонния си секретар. За да оставиш съобщения. Има голяма разлика.

— Хм, това е малко по-различно — Джордън отново отпусна глава върху възглавницата. — Тогава се нуждаех да споделя с някого мислите си.

— Или може би с нещо. Ако искаше да говориш с някого, трябваше да се обадиш, докато съм в къщата.

Последва мълчалива пауза.

— Имаш право. Наистина телефонирах, когато бях сигурен, че те няма в кабинета. Още не бях готов да си призная, че имам нужда от тебе.

Лейс го стрелна с поглед.

— Тези разговори бяха много тежки за мен. Можех само да слушам, без да се намесвам.

— Наистина много подло от моя страна! Но откъде да знам, че ще го вземеш толкова навътре. Може би трябва да чуем и нещо повече за Лейс Синклер — ръката му се плъзна по бедрото ѝ и цялото ѝ тяло потръпна. — Вместо да казваш, че не ти харесва това или онова, по-добре да ме осведомиш какво ти доставя удоволствие. Например приятно ли ти е, когато те галя по този начин?

Ръката му премина от бедрото по хълбоците и отиде към малките ѝ твърди гърди. Лейс неволно затаи дъх. Ръцете му потръпваха от ударите на сърцето ѝ.

Заля я гореща вълна. Джордън смъкна горната част на пижамата си.

— Имаш наистина фантастично тяло — прошепна тя, а пулсът ѝ се ускори още повече.

— Ти също. Виждаш ли, има поне едно нещо, по което си приличаме.

Наведе се и я целуна. Лейс затвори очи, когато устните му докоснаха нейните. Обгърна го с ръце и отговори на целувката агресивно и страстно. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха и се усещаха ясно през тънката материя на пижамата. Устните му се отделиха от нейните и се плъзнаха по шията.

Обзе я диво желание. Изстена тихо и притисна тялото си до неговото. Стана ѝ ясно, че никога не би могла да остане безразлична към този мъж. Желаете го и искаше да му се отдаде напълно. Дори да я бяха вързали с вериги, пак щеше да отиде при него.

Когато Лейс се отпусна в ръцете му, Джордън направо полудя. Ръцете му я галеха по талията и хълбоците. Свали долнището на пижамата ѝ, а след това и горната част.

Тя протегна ръка, за да го разсъблече напълно. Странният блясък в очите му я накара да спре.

— Има ли... нещо?

— О, да, скъпа — Джордън въздъхна дълбоко. — Искам да докосна всичко по теб, да се насладя на всяко петънце на кожата ти. Просто не знам откъде да започна!

Лейс се засмя и му свали слипа. В следващия момент той лежеше съвсем гол до нея.

Търсещите му пръсти пробягаха по краката ѝ. Галеха с настървение вътрешната страна на бедрата и корема ѝ. Лейс изстена от удоволствие. Обви раменете му с ръце и го притисна към себе си.

Когато той беше вече върху нея, погледите им се срещнаха. Лейс видя блясъка в очите му.

— Очите ти приличат на драконова паст — промълви тя, — от тях излиза огън...

— Ти си тази, която ще го потуши — отвърна нежно Джордън, — ти запали този огън и сега ще сърбаш, каквото си надробила, макар че огънят изгаря и двама ни.

Последната фраза беше изречена с все по-нарастващо напрежение. Джордън я притисна силно и проникна в нея. Страстта я обзе напълно, когато усети равномерните му тласъци, разтърсващи цялото ѝ тяло.

Ритъмът им стана по-бърз, Лейс затвори очи и изстена тихо. Гласът ѝ подлудяваше Джордън, караше го да губи разсъдък си. Цялото същество и всичките му сили бяха подчинени на любовната магия, чиято жрица беше жената до него. Не беше способен вече да разсъждава, светът наоколо и всички проблеми в него нямаха значение. Устните му се впиха в нейните, Лейс усети, че кулминацията наближава и стисна раменете му с всичка сила.

Главата ѝ се замая. Имаше чувството, че всичко около нея се върти. Сетне силите като че ли я напуснаха и тя се отпусна безпаметна в ръцете на Джордън, шепнейки нежно името му. Той свърши почти по същото време и остана да лежи до нея, дишайки тежко.

Лейс не можеше да дойде на себе си. Не ѝ липсваше нито сексуален, нито семеен опит, но никога преди не беше изживявала подобно нещо с друг мъж. Джордън наистина беше нещо неповторимо! Галеше нежно широкия му гръб и докосваше леко с устни изпъкналите мускули на раменете му. Няколко минути останаха да лежат безмълвни, докато дишането им се успокои. След това Джордън вдигна глава и я погледна. Беше свил решително устни.

— Как може да ти хрумне идеята, че един ден ще изчезнеш от живота ми?! Ще трябва да я забравиш веднъж завинаги. Никога няма да те пусна.

— Всичко, наред ли е вече? — Лейс хвърли поглед на самолета, откъдето Джордън измъкваше инструментите. Тя и Тъмбълуид го бяха придружили до пистата.

— Да, но въпреки това ще повикам специалист да прегледа основно двигателя.

Сети се, че беше обещал на Лейс да я повози.

— Какво ще кажеш за един полет над „Тейтън Нешънъл Парк“? За него ще издържи. Мои приятели имат чудесна вила в околностите на „Джаксън Хол“. Можем да прекараме един или два дена там, преди да дойдат Сабина и Дени.

Лейс поклати глава със съжаление.

— Няма да стане! Не мога да напускам обекта, който охранявам.

— Защо не? Сама каза, че човек трябва да се развлича от време на време. Обзалагам се, че не си имала ваканция от години.

— Тук печелиш. Но не само работата ме задържа. Трябва да се обаждам от време на време на Гейл. Скоро ще я приемат в болница.

— Което значи, че освен съпруга ѝ за нея ще се грижат квалифицирани лекари и цял взвод медицински сестри.

Джордън вече не се усмихваше. Стараеше се да прикрие раздразнението си, но Лейс го разбра.

— Това и аз го знам — тя се наведе над Тъмбълуид и го погали.

— В такъв случай идваш с мен!

Лейс стисна устни.

— Наистина съжалявам. С удоволствие бих дошла с теб в „Джаксън Хол“, но Гейл разчита на мен. Тя и без това е слаба, а с близнаците... все едно да я оставя в най-трудния момент. Как би се отнесъл ти със Сабина в подобна ситуация?

— Това ще е семеен въпрос — възпротиви се Джордан и направи нетърпелива физиономия.

— Съвсем вярно. А моето семейство са Кит и Гейл. Това са единствените близки хора, които имам.

Джордан с мъка се сдържа да изрази гласно какво мислеше за Кит Мартиндейл. Неприятно му беше, че Лейс още държи на бившия си съпруг. Но скоро, много скоро чувствата ѝ към него — Джордън Уейд — ще надраснат всичко, което е имала някога с Кит — обеща си Джордън. Искаше да завладее сърцето ѝ напълно. Трябваше, да го направи. С недоволна гримаса на лицето събра инструментите, натъпка ги в кожения куфар и се отправи към къщата.

Лейс го последва. Съжаляваше за малкото им скарване. Знаеше, че само да каже „да“, и цялото напрежение между тях ще изчезне. Но не можеше да предаде Гейл. Джордън трябваше да разбере това.

— Дай ми да нося някой от инструментите. Така и двамата ще имаме по една свободна ръка — тя посегна да поеме част от товара му.

Той се спря и се усмихна. Не можеше да ѝ се сърди. Беше толкова загрижена за него. Подаде ѝ уреда, който крепеше под дясната си мишница. Един лист падна на земята. Когато го вдигаше, Лейс видя, че е изписан гъсто с математически формули.

— Това ми изглежда като написано на китайски — възкликна тя възхитена.

Продължиха по пътеката. Мирът беше възстановен. Погледът върху бележките му ѝ даде още един аргумент против отиването в „Джаксън Хол“.

— Не трябва ли да систематизираш бележките си от наблюденията на нефтеното находище? Трябва да се опиташ да намериш карта на местността, за да бъдеш сигурен...

— Същински Цербер си — възкликна Джордън. След това кимна в знак на съгласие. — Имаш право. Това трябва да се уреди възможно най-бързо. Хубаво е, че поне един от двама ни запазва здравия си разсъдък. Мислех си, че ще е много хубаво, ако останем за малко двамата заедно.

— Тук имаме чудесна възможност да го направим засмя се Лейс, — тази къща предлага добри възможности.

— Той въздъхна и я погледна продължително. По лицето му се сменяха изрази на учудване и веселие.

— Предложенията ти наистина са ценни. Тъкмо си мислех, че напоследък просто ме въртиш на малкия си пръст. Но все пак печелиш — ще останем тук, в Санта Фе.

Пусна куфара на земята. Взе багажа от ръцете ѝ, след което захвърли всичко. Прегърна я и зарови лицето си в косите си.

— Но може да си сигурна в едно — през следващите дни няма да ти се удава често възможността да работиш.

В това време Тъмбълуид, който гонеше някаква пеперуда, се разлая и привлече вниманието на Лейс върху себе си. Джордън я хвана за брадичката и я накара да го погледне. Сетне прошепна със заговорнически тон:

— Не искам да те дяля с когото и да било, даже с Тъмбълуид. Достатъчно време сте били заедно сами. Оттатък пред къщата има един плувен басейн. Кучето не смее да ходи там, понеже лехата с цветя е наблизко. Възнамерявам да те заведа там.

Ръката му се плъзна по гърба ѝ.

— Може би предлагаш да поплуваме малко? Джордън махна една къдрица от лицето ѝ.

— Може би... ъъ... после. Но няма нужда да си вземаш банския костюм.

— Нямам никакъв бански костюм, освен „евиния“.

— Точно с него ще изглеждаш неотразимо. — Гласът му се сниши още повече: — Къпала ли си се някога гола?

Лейс не можа да прикрие изчервяването си.

— Ти си бил голям палавник, мистър Уейд! Аз не съм се опитвала да изкарвам на бял свят интимните си прелести.

— Можеш да го направиш съвсем спокойно — развесели се Джордън и започна леко да гъделичка с устни шията ѝ. — Кой знае какво ще излезе на слънчевата светлина.

— Може би повече, отколкото би трябвало да се знае. Чувала съм някои неща за мистериозните любовници от страната на изгрева.

— Май ме бъркаш с Али Баба.

Когато навлязоха в цветната градина, Тъмбълуид се спря възмутен; а след това побягна назад из храсталака и подгони някаква птичка. Джордън поведе Лейс към големия плувен басейн е неправилна форма, облицован с небесносин фаянс. Спря се, прекара пръсти по лицето и шията ѝ, после започна да ѝ разкопчава блузата.

— Настъпи часът на истината — измърмори той, — но ти не ми отговори на въпроса. Плувала ли си някога, без да имаш нищо върху тялото си?

Лейс затаи дъх, когато ръцете му си играеха небрежно с копчетата. Не можеше да каже какво я привлича повече — напрегнатият израз върху лицето му, докато чакаше отговора ѝ, или лекият допир на пръстите по нейната кожа...

— Ммай, че не съм — изрече тя с несигурен глас, — добрите момичета не правят такива неща.

— Е, ти не си от тях. Или?

Гледаше я втренчено. Блузата се плъзна по раменете ѝ, после падна на земята. Обзе го неудържим порив. Желаете Лейс. Тук и веднага. Нейните ръце вече го докосваха по гърба, докато Джордан гъделичкаше с устни връхчетата на гърдите ѝ.

Лейс се огледа. Никога преди не беше стояла полугола, изложена на слънчевата светлина. Почувствува се безпомощна. Но Джордън не ѝ остави време да размишлява върху тази тема.

— Сладка ми Лейс! Искам да ме прегърнеш. И няма защо да криеш тези вълнуващи гърди. Наистина!

Гласът му стана дрезгав от възбудата. Лейс за пръв път осъзна колко много я желаете този мъж. Това я поласка и я направи по-уверена. Той — най-силният и красив мъж, когото бе познавала някога, я желаете! Това беше прекрасно!

Вдигна ръце и погали косата му.

— Слънцето има чудесно въздействие върху кожата ми — отбеляза тя, — но не чак толкова хубаво, както допира на устните ти.

— Освен това аз имам още едно предимство пред него — много по-близо съм.

Последните думи бяха прошепнати близо до ухото и само с едно издишване. По тялото ѝ премина тръпка. Да, наистина бяха много близко и се приближаваха все повече. Внезапно Лейс поиска да научи повече за тялото на Джордън. Искаше да знае повече и да бъде по-близо до него, отколкото всички други жени на този свят.

— Имаме ли достатъчно време?

Джордън хвърли поглед на залязващото слънце.

— Около шест минути и една четвърт.

— Правил си го по-рано? — прошепна тя.

— Да се къпя гол ли? Хм, хм... — гласът му отново стана заговорнически.

— Хубаво ли е?

— Чудесно! Почти толкова хубаво, колкото това, което възнамерявам да направим с теб след малко.

Целуна я по устните.

— След това плуването ще бъде много ободряващо.

— След „това“ ли?... — повтори замечтано Лейс. Досега мислеше, че ще се наслаждава само на целувките и ласките му.

Когато той развърза връзката на полата ѝ, Лейс инстинктивно се опита да я задържи. Джордън поклати усмихната глава. Взе ръцете ѝ и ги постави обратно върху раменете си. Остави полата да падне на земята и бавно събу бикините. След това се изправи и я погледна, като че ли се опасяваше, да не би да е сбъркал нещо.

— Не съм много добра в плуването. Тъй или иначе ще трябва да дойдеш с мен във водата, за да ме извадиш, ако стане нещо.

Джордън се засмя. След това затаи дъх, когато Лейс прекара ръце по хълбоците му и го освободи от остатъците от облеклото му.

Желанието все повече обземаше и нея. Той свали матрака от близкостоящия шезлонг и го постави до ръба на басейна. Хвана Лейс за ръката и я събори върху меката материя.

Погледът му се плъзна с възхищение по тялото ѝ. Не можа да сдържи усмивката си. Виждаше се, че досега е правила слънчеви бани само с бански костюм. Протегна ръка, за да я погали. Тя затаи дъх, изпълнена с копнеж.

— И ти ме желаеш, както и аз теб, нали, скъпа?

— Искам... да го направим!

Джордън се наведе над нея и започна да изследва с ръце и устни всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя стенеше тихо при всяко негово докосване.

„Забрави миналото — искаше да ѝ каже Джордън. — Забрави тези, които са те изоставили, и мъжа, който е бил едно време твойт закрилник. Аз ще заема неговото място. Нека да бъде твоята единствена любов!“

Но вместо да изрази мислите си на глас, той продължаваше да я целува и гали. Тя трябваше да го разбере сама.

Ръцете на Лейс също галеха кожата му. Желаше го. Даде си сметка, че по-скоро би умряла, отколкото да се откаже от изживяването с Джордън. Никога не себе стремила толкова безразсъдно към любовта на някой мъж, както сега с този.

Погледна тъмните му, изгарящи от страст очи. Прошепна:

— О, любими, искам да ме направиш щастлива! Скъпи мой... ела. Ела, искам те!

Джордън вече не можеше да сдържа страстта си. Надигна се и проникна в нея с неудържим порив. Лейс тихо извика и се изви под него. Бавно, съвсем бавно той започна да се движи.

— О, Джордън! — Лейс не беше на себе си. — Ти просто ме караш да губя разсъдъка си. Любими...

— Не, скъпа, просто искам да ти дам всичко, на което съм способен. Ние сме само двамата на този свят: ти и аз!

Докато ритъмът постепенно се ускоряваше, той усещаше възхищението, излъчвано от цялото й тяло. Сърцето му ликуваше. След това дойде върхът на любовната наслада...

— О, Лейс, толкова те обичам! — изстена Джордън, опитвайки се да успокои дишането си, отпуснат край нея.

Мина цяла вечност, докато Лейс отвори очи.

— Не ставаше ли дума преди малко за плуване? — припомни си тя идеята на Джордън.

Той се засмя, вдигна глава и потърка носа си в бузата й.

— Едно малко разхлаждане е точно това, от което се нуждаеш.

— Но и ти също — тя прекара ръка по изпотения му гръб. — Май че много се разгорещихме.

Погледна я с възхищение. Никоя жена не беше го правила тъй щастлив. Никога няма да я остави да си иде.

— Желанието ти е заповед за мене.

Наведе се и в очите му блеснаха игриви пламъчета.

— Сега поemi дълбоко въздух...

Обви тялото й с ръце, долени устни до нейните и двамата се прекатуриха прегърнати във водата.

Внезапната промяна на температурата действа стресово и на двамата. Въпреки това те не отпуснаха страстната си прегръдка. Чак когато изплуваха на повърхността, се отделиха един от друг. Лейс се отпусна по гръб и затвори очи.

— Имаше право. Наистина е чудесно да се къпеш съвсем гол. Сигурно вече ще ми е неприятно да обличам бански.

Джордън дойде до нея.

— Тогава просто не го прави! — предложи той.

— Искаш да кажеш да не плувам повече, така ли?

— Да не плуваш повече с бански. И с никой друг, освен с мене.

Даваше си сметка, че с никой друг нямаше да бъде толкова хубаво. Но явно тази чудесна идилия щеше да свърши само след няколко дена. Лицето на Лейс помръкна при тази мисъл.

Джордън се смути, когато смехът ѝ изведнъж секна.

Изкачи се по стълбичката на басейна и се отпусна в един шезлонг.

— И така, Лейс, кажи ми сега какво става в момента в малката ти хубава главица.

Тя го погледна умолително.

— О, Джордън, всичко е толкова хубаво. Недей разваля магията с глупави въпроси!

— Късно е вече, въпросът е зададен. Видях, че нещо развали магията за тебе. Може би това, че ти казах да не плуваш с никой друг?

— Не, не това. Само че... — потопаи разсеяно пръсти във водата.
— За бога, Джордън! Просто се мъча да свикна с мисълта, че връзката ми ще трае съвсем кратко време!

— Мислиш ли, че след всичко, което се случи днес между нас, отношенията ни ще продължават да се определят от оня договор?

Тонът му я стресна. Стисна устни, когато видя, че я наблюдава ядосано.

— Късчето хартия, което аз и секретарката ти подписахме е причината, поради която аз изобщо съм тук. Щом изтече договорът, просто няма да имам основание да...

Джордън махна ядосано с ръка.

— А какво ще стане, ако останеш просто защото го искаш? Защото тук, при мене, се чувстваш по-добре, отколкото, на което и да е друго място на света, нали?

„Де да можех! — помисли си Лейс отчаяно. — Ако знаех, че никога няма да ме напуснеш, щях да остана тук завинаги! Но ме е страх! Страхувам се, че ще ми разбиеш сърцето. Няма да понеса болката, ако ти ме напуснеш!

— Не може — отвърна тихо и внезапно я обзе чувството на безнадеждност. — Аз... ние имаме... ние имаме своите професии, своите задължения.

«Задължения?» — Джордън не беше съвсем сигурен какво има предвид. Обви талията ѝ с ръце и целуна косата ѝ.

Що се отнасяше до професиите им, нямаше никакви проблеми. Всеки от тях сам си беше господар. Всички усложнения в това отношение можеха да бъдат решени съвсем лесно.“ Но за какви задължения говореше тя? Сестра му и годеникът ѝ идваха в края на седмицата. Но те нямаше да останат вечно.

— Ще уредим всичко — заяви Джордън и я целунало бузата. — Довери ми се, Лейс. Ще ми се довериш ли?

Тя се притисна към тялото му.

— Да, ще ти се доверя.

Внезапно, ѝ хрумна мисъл, която я обнадежди малко. Усмихна се с горчивина. Договорът, който бяха подписали с Бренда Тъкър, съдържаше условието при нужда да бъде продължаван с по две седмици. Може би Джордън разчиташе по този начин да я задържи при себе си. Тогава ще имат още много време.

След малко отново плуваха в басейна. Макар че Джордън се радваше отново на веселото ѝ настроение, нейните думи още звучаха в ушите му.

„Задължения?“ Не смееше да я попита какво означава това. Имаше чувството, че отговорът ѝ няма да му бъде приятен. Може би той е „Кит Мартиндейл“? Но защо и с какво, по дяволите, можеше тя да е задължена на този човек? Той я беше зарязал заради друга. Или тя искаше да се предпази от болката, когато човекът, на когото беше дарила цялата си обич, я напусне? Веднъж вече това ѝ се беше случвало.

Тази мисъл го тревожеше още, докато вечеряха заедно. От деня, в който Лейс му беше разказала за миналото си, се питаше какво е могло да се случи с баща ѝ? Откакто замина за Далас, този проблем не го беше занимавал, но сега не му даваше мира.

Къде се беше дянал Хайт Синклер? Ако и той, както Диди беше изоставил дъщеря си на произвола на съдбата, то недоверието на Лейс към всички хора никога нямаше да изчезне. Но ако му се беше случило нещо...

Осем години наистина са много време, за да се търсят следите му, но поне можеше да опита. Колкото повече размишляваше, толкова се затвърждаваше у него убеждението, че цялото му бъдеще с Лейс

зависи от решението на този проблем. Ще започне още утре сутринта. Щом усети следата веднъж, ще знае вече какво да прави!

На следващата сутрин Джордън седеше зад бюрото си в кабинета. В съседната стая се чуха гласове. Лейс прослушваше лентата със съобщенията. Усмихна се, като си представи лицето ѝ в момента, когато вслушала собствените му повиквания. Тогава поне нямаше съмнения, че ще попаднат на друг човек. Лейс нямаше секретарка и се грижеше сама за цялата кореспонденция.

Мисълта за секретарка го подсети за Бренда. Беше я пуснал за още четири седмици в Чикаго. С удоволствие би ѝ предоставил сега печатането на писмата му. Когато Бренда се върне, Лейс ще трябва да заеме малкото бюро до неговото. Беше убеден, че няма да успее да я предума да зареже малкото си, но проспериращо предприятие. В такъв случай ще се наложи да ѝ създаде подходящо работно място тук, в къщата.

Стаята, където се помещаваше архивът му, беше подходяща. Отиде там и се огледа. Беше достатъчно голяма, но задръстена с книжа и стари проби от нефтени сондажи. Ако я изпразни и обзаведе подходящо, Лейс ще може да донесе тук собственото си бюро. Може би дори ще се съгласи да напусне квартирата си в града.

Заразхожда се из мрачното помещение. Имаше достатъчно място, дори ако Лейс си наемеше секретарка. По този начин ще ѝ освободи време и ще може да го придружава в неговите пътувания. Например ще могат да проведат отложения излет в „Джаксън Хол“.

При тази мисъл се сети за решението си от предния дек. Затвори вратата и се върна в кабинета си. Започна с издирването на Хайт Синклер. Но дори и да постигнеше някакъв успех, нямаше да може да откаже Лейс от идеята да присъства лично, когато Гейл ражда близнаците. По същата причина и той не се беше отказал от посещението си при Сабина в Далас. Но щом отминат тези събития, той и Лейс ще могат сериозно да си поговорят за бъдещето.

Когато два часа по-късно Лейс надникна през вратата и предложи да направят малка пауза за обяд, Джордън вече беше написал подробен отчет за находката си в Тексас и имаше готова скица на местността.

— Виждам, че работиш старателно — отбеляза тя, хвърляйки поглед иззад рамото му на обширния чертеж. — Картографията, както

виждам, спада към многобройните ти специалности.

— Винаги е полезно човек да направи няколко скици, за да може следващия път да се ориентира в местността. Но е опасно да се изготвя такава информация в писмен вид, защото конкуренцията е свирепа. Обикновено чертая с невидимо мастило и съхранявам книжката в секретния си сейф.

— И защо такава тайнственост?

Учудването, изписано върху лицето ѝ, го развесели много.

— Не съм получил още правата над това находище. Ако тези листи попаднат не, където трябва...

Лейс поклати енергично глава.

— Това никога няма да стане, докато къщата е под моя охрана! Нали познаваш алармата на Кит.

Пак този Мартиндейл! Джордън стисна ядосано парчето кристал, с което си затискаше листите и го остави върху купа хартия.

Лейс се загледа с любопитство в зеленикавия блестящ отломък.

— Това е нещо като смарагд, нали?

— Не, това е малахит. Баща ми го намерил в Аризона при първата си научна експедиция. Бил му е нещо като талисман. Носеше го по целия свят.

— Ясно, това е скъпоценен камък, нали така?

— Да, а освен това се говори, че този минерал има чудодейна сила. Хората едно време са си правили гривни от малахит. Вярвали, че камъкът ще ги предпази от зли магии, от светкавици и болести.

— Само от едно от тези бедствия ли или от всичките наведнъж?

— Не се подигравай, скъпа! — Джордън взе ръката ѝ и я поведе по коридора. — Ти може би си мислиш, че си освободена от предразсъдъци, но навремето хората са били убедени в силата на камъните. И са били щастливи с тази вяра. Може би много по-щастливи, отколкото ние с тебе.

Излязоха от къщата и отидоха към басейна. Той я хвана за двете ръце и лицето му придоби лукаво изражение.

— Няма да е лошо, ако по-често се връщаме към традициите и обичаите на щастливите си и доволни от живота прадеди. Предлагам да започнем веднага!

Зае се да разкопчава едно след друго копчетата на блузата ѝ. Лейс вдигна учудено вежди.

— Да не би това да е някакъв древен обичай?

— Това точно не е. Но за къпането гол мисля, че съм чел нещо в древните папируси. По-рано не е имало бански костюми, нали знаеш...

— Аха, разбирам!

Докато Джордън разбере какво става, Лейс с всичка сила го бутна към басейна. Той размаха ръце, за да запази равновесие, но не успя и бухна във водата, като вдигна гейзер от водни капчици.

Лейс невъзмутимо го зачака да изплува. След малко той се появи, като пръхтеше и тръскаше косите си.

— Това е, мили мой Джордън — толкова по темата къпане. Аз от своя страна ще се погрижа за един друг древен обичай. А именно — приготвянето на храната.

Обърна се и се запъти към къщата, смеейки се весело.

— Фантастично, Кит! — Лейс беше твърде ентусиазирана, за да забележи, че свързващата врата с кабинета на Джордън е отворена. — Ти наистина имаш сериозна конкуренция, но вярвам, че никой не може да победи твоят екип, а и алармената система. Стискам ти палци!

Джордън стисна ядосано устни. Пак тоя Мартиндейл! Какво е направил пак, че да въодушеви толкова Лейс?

— И още веднъж, добро утро — каза той, когато я видя, че оставя телефонната слушалка.

Тя се усмихна замечтано. Мислеше си за целувките, които си бяха разменили сутринта. Все пак не й убягна, че в този момент Джордън я гледа по-скоро намусено. Сигурно пак се е борил с Тъмбълуид в гимнастическата зала и пак е загубил. Или отново му е влязла някаква муха в главата.

— Механиците ще са готови до обяд с прегледа на самолета — заяви той и седна на ръба на бюрото. — При тебе има ли нещо ново?

Искаше й се веднага да сподели новината, която чу току-що, но се осъзна и промени темата. Въпреки розовите очила, през които гледаше на живота напоследък, Лейс не можеше да не забележи факта, че при всяко споменаване на името Кит Мартиндейл, Джордън изведнъж става нервен и раздразнителен...

— Нищо особено, ще правя счетоводен отчет за месеца и издирвам съответната информация.

— Май дочух част от разговора.

— Хм... да, говорих високо — Лейс нахвърли няколко числа върху листа пред себе си.

— Нещо професионално, предполагам.

Знаеше, че няма да я остави на мира, докато не му разкаже всичко.

— Новините са от страна на Кит. Искаш ли да ги чуеш, или пак ще направиш физиономия, като че ли току-що си сдъвкал цял лимон, заедно с кората?

Джордън се помъчи да потисне раздразнението си:

— Така ли правя?

— Винаги — Лейс въздъхна и се отпусна на стола си. — Как да ти обясня, че Кит и аз сме просто добри приятели? Съжалявам, Джордън, ако този факт те дразни, но не мога да променя нищо.

Той се замисли как ли би нарекла отношенията си с него. Дали и те не бяха „просто добри приятели“. Не, те бяха нещо много повече — поне от негова гледна точка. Но не смееше да пита Лейс за собствените ѝ чувства. Трябваше му още време, за да я убеди, че е единственият мъж, който може да я направи щастлива.

— Обещавам ти да не се сърдя!

— Кит е на прага на голяма сделка — обясни Лейс, като се мъчеше да скрие колкото може въодушевлението си. — Досега той инсталираше системата си само в частни домове. Но оня ден от нея се заинтересували от „Пекрайб Ойл“. Концернът ще модернизира алармената инсталация на всичките си рафинерии в района. Кит е предложил офертата си.

— Ако спечели поръчката, това доходно ли ще е за него?

— Определено! Той и Гейл се нуждаят сега от пари. Напоследък трябваше да пълнят гушите на доста лекари. Освен това ще си спечели добро име.

— Да, това е много важно.

Гласът на Джордън внезапно беше станал почти заядлив. Лейс го погледна учудено. Той се ядоса на себе си. Не можеше да разбере собственото си поведение. Обръщаше всичко наопаки. Защо непрекъснато се ровеше в миналото и заливаше всичко със сарказма си? По-добре беше да помислят за бъдещето. „Просто съм се побъркал — каза си той, — загубил съм си акъла по нея.“

Протегна ръце и я вдигна от стола.

— Знаеш какво ми е, нали? Ревността ми е размътила мозъка и не съм в състояние да разсъждавам нормално.

Лейс се стресна „Ревност ли?“ Но това не значеше ли, че държи много на нея: Дали я обичаше истински? Или просто се страхуваше, че ще му отнемат любимата играчка, която искаше да задържи още малко в ръцете си?

— Това е безумно. Аз посветих цялото си време на теб в последните дни. По-вярна съм ти дори от Тъмбълуд.

— Бедното ми кученце! Сигурно много му липсвам. Откога ли не сме лудували заедно?

— От сутринта, когато се събудихме в едно легло — Лейс внимателно го целуна по устните. — Моля те, защо не ми вярваш? Нямах никакво основание да ме ревнуваш, мили.

Джордън сам осъзнаваше, че ревността го кара да изглежда глупав и безразсъден. Защо не можеше всички мъже в жени на този свят да имат чисто платонически отношения помежду си? Освен... разбира се, него и Лейс. Да, той нямаше нищо против. Това се отнасяше преди всичко за човека, който я беше притежавал преди него.

— Ще се помъча да обуздам ревността си — закле се той. — Дай ми малко време, Лейс! Наистина ще се опитам.

Лейс хареса Дени Кейхил от пръв поглед. Големият и як тексасец слезе от джипа си също толкова самоуверено, както навремето Джон Уейн слизаше от коня. Той изгледа с напълно безразличен вид разкошната къща, след което заобиколи колата и отвори другата врата.

Взе китката на красивата млада жена на предната седалка и ѝ помогна да слезе. Тя го обожаваше — това се виждаше с невъоръжено око. Веднага го хвана под ръка и се притисна към него.

Лейс пристъпи заедно с Джордън, за да поздравят гостите. Беше напрегната и изпитваше известно неудобство.

Интересно беше като каква ще я представи той на роднините си?

След като Джордън прегърна сестра си и стисна ръката на бъдещия ѝ съпруг, посочи към Лейс и я нарече своя „много специална приятелка“. Тя му хвърли гневен поглед отстрани. Защо, по дяволите, не им каза: „А това, скъпа сестричке и скъпи ми зетко, е моята нова играчка за в леглото.“ Все пак поздрави любезно, макар и малко нервно Сабина и Дени.

След многозначителен поглед към брат си и красивата жена до него, на лицето на Сабина се появи широка усмивка.

— Когато Джордън беше в Далас миналата седмица, едва се сдържаше да тръгне обратно към къщи. Сега разбирам защо!

Лицето на Лейс се изчерви леко: Не знаеше какво трябваше да отговори на такава забележка. Джордън не се притесни изобщо. Постави ръка на нейното рамо и я притисна до себе си.

— Нямах представа, колко си права, Сабина. Лейс ме привлича като магнит насам.

Джордън и Лейс помогнаха на гостите да разтоварят багажа от колата. След уморителното пътуване Дени и Сабина с особено удоволствие се възползваха от плувния басейн. Вечеряха на открито е градината. Все още седяха и разговаряха на масата, когато неочаквано се чу жалното скимтене на Тъмбълуид.

След половин час слънцето щеше да залезе и кучето очакваше вечерната си разходка.

— Ще го изведе — предложи Лейс, за да може Джордън да остане с гостите си.

— Ще дойда и аз да се поразтъпча — Дени допи бързо чашата си и се надигна.

Когато отидоха в градината, той обясни, че е искал да остави брата и сестрата сами за няколко минути.

— Сабина има да казва нещо на Джордън. А и не бих се учудил, ако и той има някакви предложения към нея.

— Да не ви е обидил с нещо — попита Лейс, като видя, че усмивката му просто имаше за цел да прикрие недоволна гримаса.

— Е, не ме прие с разтворени обятия. Но той е брат на Сабина. Може би единственият ѝ роднина на този континент. Не мога да му се сърдя за това, че взема толкова навътре семейните си задължения. Всъщност радвам се, дето успя да ни убеди да отложим сватбата още известно време. Така после няма да съжаляваме, че сме избързали.

— Първата ви сватба прибързана ли беше?

— Да! Синди беше богата и разглезена. Приятелите ѝ бяха толкова надути и важни, че човек не можеше да им стигне носа с пръчка. Предполагам, че им е капело вътре в дъждовно време, горките! Нямам нищо против богатството, но когато човек го спечели със собствените си ръце. Тези, родените в дантелени пелени... не, благодаря! Не искам да имам нищо общо с тях!

— Започвам да си мисля, че идеята за този брак принадлежи изцяло на Сабина.

— Да, определено. Много е твърдоглава и добре ме обработи, докато ме склони.

Лейс се разсмя.

— Сабина трябва да е решена на всичко.

Дени ѝ хвърли такъв поглед, сякаш искаше да каже, че истината е много по-сериозна, отколкото тя си представя.

— Да! Когато някой от фамилията Уейд си науми нещо, то непременно става. Всъщност сама трябва да сте го почувствала вече.

„Изпитала съм го на собствения си гръб — помисли си Лейс, като си спомни как Джордан направо я завлече в стаята си онази нощ. — Наистина постигат това, което поискат.“

„Лейс ме привличаше като с магнит насам“ — тези думи още звучаха в главата ѝ. Изведнъж я обля гореща вълна. Добре е да знаеш, че Джордън е искал да се върне колкото се може по-бързо при теб. Това, което искаше да знае сега, беше дали магнетичните ѝ свойства се бяха изгубили, иди силата им беше нараснала още повече.

Разтрепери се от вечерния хлад и закопча якето си.

Започнаха неделния ден с чудесна разходка с коне. Наеха ги от съседното ранчо. Бяха прекрасни арабски жребци и летяха като вятър. След разходката всеки отиде да вземе душ и да се преоблече преди закуската. Лейс вече се беше запътила към трапезарията, когато телефонът иззвъня.

Няколко минути по-късно тя остави слушалката и забърза към компанията.

— Току-що ми се обади един щастлив човек, който днес ще става баща! Отивам в болницата! — заяви тя задъхано.

— Не виждам причини за паника — отбеляза Джордън, — първо се успокой и нааяж! Няколко минути по-рано или по-късно не са фатални. После може и да нямаш възможност да ядеш, кой знае?

Имаше право. Беше изгладняла от ездата, а и Кит беше казал, че още не пускали посетители при майката. Затова седна на масата и се присъедини към останалите.

Десет минути по-късно стана, извини се и забърза към гаража.

— Ако искаш, ще те закарам — предложи Джордън.

Тя задържа за малко ръката му в своята:

— Няма нужда, но ти благодаря за предложението. Остани тук и се помъчи да опознаеш по-добре Дени Кейхил. Той ми харесва. Мисля, че и Дени има много добро мнение за теб. Убедена съм, че обича сестра ти!

Джордън потърка нежно носа си в бузата ѝ.

— Кога успя да станеш толкова сигурна?

— Когато ми разказа как малката ти сестричка го е убеждавала да се оженият. Почти насила го е накарала. Искала е да го спечели непременно.

— Да, познавам я добре. Тя може да бъде доста настойчива. Моята малка сестричка!

Лейс отвори вратата на мустанга, но все още не влизаше вътре.

— Не знам кога ще се върна... може да закъснея.

— Във всеки случай, за вечеря ще си тук, предполагам.

— Не мога да обещая. При първото раждане има много проблеми.

— Тогава докато дойде време за лягане... — Джордън я притегли към себе си. Устните му бяха на сантиметър от лицето ѝ. — Ако искаш да не мигна цяла нощ, може и да не идваш. Толкова свикнах с присъствието ти, че просто не мога да си представя как ще си легна без теб.

— Във всеки случай ще се опитам да дойда — Лейс изстена, когато той страстно я притисна в любовния си порив.

Ако продължаваше в този дух, сама щеше да се откаже от пътуването в града. Мобилизира волята си и се освободи от прегръдката на Джордън.

— Прекалено навътре вземаш женските ми грижи. Надявам се, че ревността не ти размътва вече мозъка.

— Аз? Да не бъда ревнив? Въобще не си го помисляй! Освен това ще ми обещаеш още тук, че ще спазваш всички ограничения на скоростта по пътя. Иначе ще ти взема ключа от колата! — След това се засмя, за да покаже, че се шегува. — А що се отнася до Мартиндейл — все още работя върху себе си. Но вече ти обещах да не се мръщя... въобще... поне да се опитам.

— Много добре — Лейс седна зад кормилото и запали мотора. — Ще се върна веднага, щом бъде възможно!

Когато стигна в болницата, стана ясно, че болките на Гейл са престанали за малко.

— Доктор Алварадо каза, че се случвало понякога, но пак ще започнат — Гейл въздъхна тежко.

Наведе се, за да може Кит да оправи възглавницата на гърба ѝ. Лейс седна до леглото и се помъчи да я отвлече от мислите за раждането.

Два часа по-късно болките отново започнаха. Кит ѝ държеше ръката. Лейс слагаше студени компреси на челото ѝ. Една млада лекарка идваше от време на време, измерваше периодите между отделните напъни и контролираше пулса.

Към шест часа Кит реши, че трябва да идат да вечерят. Поръча сандвичи в кафенето на болницата. Лейс се запъти към телефона. За нейно разочарование се обади Сабина. Джордън и Дени разхождали кучето.

През остатъка от вечерта болките на Гейл се появяваха и изчезваха периодично. Към единадесет съвсем престанаха. Лекарят придума Кит и Лейс да си отидат вкъщи за няколко часа. Лейс помоли да ѝ осигурят легло в болницата. Искаше да е сигурна, че ще е наблизко, ако болките внезапно започнат. Една медицинска сестра донесе одеяло и съобщи, че някой си мистър Уейд се бил обаждал около петнадесет пъти да пита за нея.

— О, не! — Лейс не намери сили да отиде до телефона.

Цяла вечност беше минала от сутринта, когато беше обещала, че ще се върне да спи при Джордън. Сега, вместо в широката му, удобна спалня, предстоеше да прекара почти безсънна нощ върху походно болнично легло. Обеща си да му се обади сутринта веднага щом се събуди.

Към шест часа дойде Кит и двамата отново е запътиха към стаята на Гейл.

— Тоя откаченият, дето му пазиш къщата, сигурно се е върнал от Тексас — измърмори той недоволено. — Вчера ми позвъни тъкмо когато почти бях заспал. Търсеше тебе.

— Милостиви боже! — беше забравила да се обади, понеже сутринта и бяха съобщили, че за Гейл моментът бил настъпил. — А ти какво му рече?

— Казах му, че е време да си ляга и да ни остави да направим същото — озъби се Кит. — Трябва да си много изкукал, за да безпокоиш хората по това време!

Лейс затвори ужасена очи. Трябваше да обясни на Кит, че междувременно връзката ѝ с някогашния клиент не се изчерпва само с договора. Но най-много я притесняваше как е възприел Джордън сърдития му отговор.

След три часа отведоха Гейл в операционната. Кит отиде с нея, а Лейс остана в чакалнята. Когато накрая ѝ се удаде да телефонира, за нейно учудване се обади напълно непознат глас. Сигурно беше някой от прислужниците. Каза, че мистър Уейд и гостите му били излезли. Преди да успее да попита каквото и да било, линията се прекъсна.

Половин час по-късно се появи Кит с измъчен вид. Като видя мрачната му физиономия, Лейс се уплаши. Забърза към него.

— Всичко...

— Гейл е добре, а също и едното от бебетата — рече той провлачено, — имаме си дъщеричка, Лейс!

— Това... това е чудесно! Но какво става с...?

Кит замълча, като съзерцаваше някакво петънце на стената.

— Второто бебе има проблеми с дишането. Пъпната връв се била увила около врата му. Лекарите не казват нищо.

— О, господи... — Лейс вдигна очи към небето. — Дано всичко мине добре, Кит! Мога ли... да видя Гейл и детето?

— Естествено — Кит постепенно се съвземаше. — Ела да се запознаеш с едното от децата, на които ще бъдеш кръстница.

Зад стъклената стена на кувъза имаше малко свито телце.

— Тази се казва Лейс-Ен — обяви Кит, — а сестра ѝ се нарича Кристина-Гейл.

Очите на Лейс се просълзиха. Преди да влезе при Гейл, трябваше да отиде в умивалнята и да си наплиска лицето. Малко по-късно седеше на ръба на леглото до приятелката си.

— Моите поздравления за забележителното постижение!

Върху бледото лице на Гейл се появи слаба усмивка.

— А какво ще кажеш за нашата изненада?

— Дала си моето име на дъщеря си. Това е най-големият комплимент, който някой ми е навил!

Прегърнаха се щастливи.

Сякаш седмици бяха минали, откакто Лейс беше напуснала къщата на Джордън. Радостта ѝ обаче бързо помръкна, когато видя, че освен Тъмбълуид, никой не я посреща. Персоналът беше уведомен само, че мистър Уейд и гостите му били заминали на разходка в старата частна Санта Фе.

— Да вървят, където щат! — Лейс се опита безуспешно да сподави яда си.

Бяха обмисляли е Джордън този излет из старата част на града специално за Сабина и Дени. Не беше честно да тръгват без нея.

Отиде в стаята си, която не беше използвала от една седмица. Изкъпа се все още ядосана. Преди да легне да спи, нагласи будилника. Сънят дойде мигновено.

Пет часа по-късно будилникът я събуди с неприятното си пищене. В просъница протегна ръка, да го спре, но някой друг преди нея натисна бутона. С мъка отвори очи.

— Джордън?

— А ти кого очакваше? — гласът му беше неочаквано студен.

Лейс седна в леглото и замига.

— Теб не те очаквах. Нали си бил на излет.

Той стоеше като вкаменен до леглото ѝ. Тя очакваше да я прегърне и се почувствува неудобно. Чудеше се защо се държи така.

Скандалджийският тон на следващата му забележка ѝ подсказа отговора. Явно държеше да е максимално саркастичен.

— Откакто хората са измислили автомобила, пътят отнема значително по-малко време. Освен това техническият прогрес ни е дарил още едно чудесно изобретение — телефона. Сигурно си чувала за него. Човек може да го използва, за да комуникира със себеподобните си. А, да, освен всичко друго, искам да знам, ще държиш ли и тази вечер да отидеш на вечеря с бившия си съпруг и да спиш с него? Защото ние останалите възнамеряваме да излизаме, поради което съм склонен да запазя маса в ресторанта.

Това ли беше същият човек, който вчера така страстно я уговаряше да се върне преди лягане?

— Обаждах се два пъти, Джордън. Питай Сабина и скапания си иконом, ако не ми вярваш. — Лейс навири сърдито брадичка и се помъчи да скрие болката си: — А що се отнася до резервацията — поръчай маса за трима. В седем трябва да ида в болницата.

Веждите на Джордън се свъсиха още повече. Очите му блестяха гневно.

— Прекара достатъчно време там, за да държиш Гейл за ръчичка. Сега може сама да се оправя. Или може би няма да си при нея през цялото време?

Лейс почервения от гняв.

— Да не би да си мислиш, че вчера съм прекарала нощта с Кит?

— А ти прекара ли я с него?

Не можеше да понася повече втренчения му поглед. Сякаш тя беше някакво насекомо, а той я изследваше под микроскоп. Скочи от леглото и наметна халата си.

— Не, Джордън, не съм я прекарала с него! А дори и да беше така, не можеш да ме обвиниш в нищо — нахлузи пъстрите си пантофи на бос крак. — Гейл дълго време имаше болки. Към полунощ докторът ни изхвърли от нейната стая. Кит си отиде вкъщи, понеже живее наблизко. Сестрите ми сложиха походно легло в чакалнята.

Джордън се поуспокои.

— Можеше да ми кажеш това, Лейс. Обаждах се толкова пъти!

— Да, благодаря ти за загрижеността! Но сестрата ме уведоми, чак когато ѝ свърши смяната. — Лейс се обърна и започна да рови в гардероба.

Джордън пристъпи зад нея.

— Ела, Лейс, нека забравим цялата история! Ще изкараме една хубава вечер и ще отпразнуваме раждането на близнаците. Съгласна ли си?

Наистина ли си мислеше, че е толкова просто? Без да отговаря, Лейс си избра от шкафа кафяв габардинен панталон и широк пуловер.

— Казах на Сабина, че ще отидем в едно изискано заведение; където сервират ориенталски специалитети — хвърли поглед на дрехите, които Лейс възнамеряваше да облече. — Не смяташ ли, че трябва да облечеш нещо по-така...?

— Пуловер и панталони ще свършат работа за в болницата.

Джордън сви устни. Хвана я за ръката и я макара да го погледне.

— По дяволите, Лейс. Може наистина да съм луд по тебе, но всичко си има граници!

— Точно това исках да ти кажа и аз. Пусни ми ръката!

Той отпусна пръстите си, но не я освободи съвсем.

— Огорчих ли те, скъпа? Не го исках, повярвай ми! Толкова съм объркан. Направо не съм на себе си. Извини ме, ако можеш! — Пое дълбоко въздух и се помъчи да се овладее. — Така, а сега ми кажи какво ти тежи на сърцето? Чувствам, че нещо не е наред...

О, как мразеше Лейс да се карат с Джордън! Как искаше да почувствува прегръдката му и да се притисне до него. Но защо винаги беше толкова подозрителен към нейните намерения?

— Гейл — започна тя. — Гейл има близнаци. Едно от момиченцата е кръстено на моето име. Казва се Лейс-Ен.

Джордън усети как тънкото ѝ тяло потръпна от ужас. Веднага я прегърна и я притисна до себе си.

— О, любима моя — шепнеше трогнат, — кажи какво има. Мога ли да помогна с нещо?

През сълзи му разказа за второто бебе. По лицето му се изписа страдание.

— Ще оживее ли? — попита той плахо като малко дете.

— Ние... ние се надяваме. Днес ще дойде специалист.

Погали я по косата и я целуна.

— Обличай се, ще ида да се обадя ида питам какво става!

Лейс наплиска лицето си и се почувствува по-добре. Върна се в спалнята и отново застана замислена пред гардероба. Може би след посещението в болницата ще успеят да предприемат нещо с Джордън, Сабина и Дени. Остави панталоните и пуловера настрана и измъкна лека жарсена рокля.

Когато сресваше косата си пред огледалото, се появи Джордън сияещ.

— Майката и малката Лейси са добре, а състоянието на другото бебе се окачествява като стабилно! — обяви той.

— О, чудесно! Може би ще успее да го видя още тази вечер. По-добре да побързам.

Джордън вдигна вежди, като забеляза промяната в облеклото ѝ. Беше му на устата да я попита дали се е издокарала така за Кит, но преглътна. Вместо това рече:

— Любима, трябва да хапнеш нещо. Какво ще кажеш, ако всички отидем в града, а тебе те оставим в болницата за едно кратко посещение? Междувременно ние със Сабина и Дени ще се поразходим. След това ще те вземем и ще се приберем.

Лейс се поколеба. Погледна си часовника.

— Това не звучи лошо. Но трябва да тръгнем веднага.

Не ставаше веднага. Сабина обяви, че ѝ трябва поне четиридесет минути, за да се приготви.

Когато накрая тръгнаха към гаража, Джордън попита:

— Защо се ядосваш толкова? Има достатъчно време.

— Времето за посещения започна преди половин час!

Той остана мълчалив известно време. Гневът му отново се надигаше. Понижи глас, за да не чуват другите.

— Обзалагам се, че Гейл има вече посещение. Не си ли помисляла, че може би ще иска да остане сама с мъжа си?

По лицето на Лейс избиха червени нетна. Пое рязко въздух.

— Нямах право да говориш така!

— Просто установявам фактите. Трябва в един момент да се замислиш за това.

Погледът му я пронизваше. Запита се дали не го казваше, за да ѝ причини болка?

Докато пътуваха, се мъчеше да прикрива гнева си. Включваше се в разговора само ако я питаха нещо. Въобще не обръщаше внимание на мъжа зад кормилото.

Щом автомобилът спря пред болницата, Лейс скочи, преди Джордън да успее да слезе и да ѝ отвори вратата.

— Пожелавам ви приятно прекарване — каза тя на раздяла и се усмихна на двамата годеници.

— Лейс!

Гласът на Джордън отекна в преддверието, докато тя бързаше към стъклената врата. В този момент мина някаква линейка и той трябваше да отстъпи назад.

Когато влезе в стаята на Гейл и я видя в прегръдките на мъжа ѝ, неволно си помисли, че Джордън имаше право. Макар че двамата я поздравиха сърдечно и веднага я осведомиха за последните новини, през цялото време не можеше да се отърве от чувството, че е петото колело на колата. Изведнъж я обхвана необяснима тъга.

След като погледа бебетата в кувъза и се сбогува с Кит и Гейл, Лейс се запъти към апартамента си с мрачно настроение. Не искаше да се среща повече с Джордън.

Свали обувките си с високи токчета! Изкачи стълбата до най-горния етаж. Чувствуваше се отвратително. Поне беше обогатила с нещо жизнения си опит. И преди я бяха напускали хора, играли важна роля в живота ѝ. Всеки път отнасяха частица от нея със себе си. Но разликата сега беше, че го нямаше Кит, за да я утеши. Кит сега имаше собствени проблеми и тя беше съвсем сама.

На следващата сутрин Лейс тръгна с двадесет минути по-рано от обикновено към офиса на фирмата си. Вървеше пеша, колата ѝ беше

останала при Джордън. Не взе такси. По-голямата част от нощта беше прекарала, като плачеше, заровила глава във възглавницата. Сутрешният въздух ѝ действаше добре.

Преди да напусне апартамента, се обади на телефонната компания да ѝ върнат линията, която временно беше прехвърлила в дома на Джордън. Телефонът иззвъня, когато едва беше прекрачила прага на офиса.

— „Ситинг Тайт“.

— Как, по дяволите, си отишла в офиса? — прогърмя, сърдит глас в ухото ѝ.

Изруга наум. Този човек си мислеше, че вечно ще ѝ дава тон в живота.

— Пеша, след като приех идиотското предложение да пътувам до града с твоята кола — стараяше се да бъде колкото се може по-язвителна. — Сега естествено ще попиташ къде съм прекарала нощта. Веднага ще ти кажа, макар че не те засяга ни най-малко: в леглото си! В собственото си легло, което се намира в собствения ми дом.

За няколко секунди се възцари мълчание.

— Как да разбирам израза „не те засяга“?

Гласът на Джордън звучеше като заплашителен тътен на приближаваща буря. Лейс вече не даваше пет пари за настроението му.

— Разбирай го в буквалния смисъл! Ти нямаш никакви права над мен.

— О, не е съвсем така, скъпа. Най-малкото имаме договор, който важи още три дена. Без да се смятат евентуалните продължения, които е предвидила Бренда.

— За продълженията е необходимо съгласието и на двете страни. — Лейс пое дълбоко въздух. — А що се отнася до сега действащия договор...

Преглътна. Гърлото ѝ се беше свило. Знаеше, че още три дни с него биха я унищожили.

— Не мога да дойда — каза пресипнало. — Няма да го направя!

— Ще дойдеш, ако не искаш да дам под съд любимата ти фирма — отвърна Джордън. — Искам да изпълниш договора!

— Но защо, Джордън, не ставай глупав. Изобщо нямаш нужда от охрана. Има толкова хора в къщата.

— Аз ще реша дали има нужда!

В объркването си Лейс не забеляза горчивината в гласа му.

— Чуй ме, Джордън. Направи си удоволствието. Можеш да бъдеш доволен. Много те бива, ако решиш да разбиеш сърцето на някой, който те...

— Три дни, Лейс — рече той безжалостно. — Имаш време до пет след обяд. След това ще се обадя на адвокатата си.

Преди да отговори, връзката прекъсна. В слушалката пищеше сигналът за свободна линия. Това я разгневи още повече.

Как можеше да я измъчва и заплашва! След всичко, което се беше случило между тях. Знаеше, че не би имала и най-малък шанс пред съда. Какво щеше да обясни там?

Че е преустановила охраната, понеже собственикът на охранявания обект я е прелъстил, а след това оскърбил. Едва ли ще хване ред. Щом Джордън желае да му се охранява къщата, тъй или иначе ще трябва да се подчини. В леглото си обаче ще бъде сама...

Времето за посещение почти беше изтекло, когато Лейс пристигна в болницата. Второто бебе почти се беше оправило. След като се сбогува с Гейл, попита Кит дали ще я закара до имението на Уейд.

— Разбира се. Ще ми направиш ли една услуга? Трябват ми адресите на колегите ни от университета.

Малкият бележник се намираше сред книжата ѝ в дома на Джордън.

— Естествено. Да не би да организираш празненство по случай рождението на близнаците?

Кит кимна. Тръгнаха към колата. Докато пътуваха, си припомняха стари случки от времето на следването. Шегуваха се и се смееха.

Стигнаха къщата. Лейс го заведе до бюрото на Бренда Тъкър и го помоли да я почака, докато донесе бележника.

— Не бързай много — въздъхна той, — от три дена насам това е първата възможност да си отдъхна.

Тръшна се на стола и затвори очи.

Лейс срещна в коридора икономата на къщата. Научи, че Джордън и гостите му били в Таос. Щели да разглеждат музеите и картинните галерии там. Отиде разгневена в стаята си. Това беше второто

посещение, което бяха запланували заедно и което минаваше без нея. Всъщност вече нямаше значение.

Като се върна в кабинета, Кит спеше дълбоко. Лейс установи, че в голямата стая е задушно и въздухът е спарен. Отвори прозореца. Разтърси рамото на Кит. Предложи му кафе, но той отказа. Чакала го работа. Изпрати го до вратата и му подаде бележника. Проследи с поглед колата му, докато изчезна в далечината. После се върна в кабинета.

Реши веднага да се заеме със съставянето на финансовия отчет за месеца. Внезапно чу шум в съседната стая. Не би трябвало да е останал никой от персонала на къщата, затова Лейс стана и се запъти натам.

Преди още да докосне дръжката на вратата, тя се отвори и там се появи Джордън.

Внезапната му поява я стресна. Неволно отстъпи крачка назад.

— Чух шум и исках да разбера какво е — започна несигурно.

— Малко е късно за обиколки! — гласът му звучеше необичайно тихо. — Документите за нефтеното находище 5 са изчезнали. Ще запитах ли приятеля си Кит Мартиндейл какво прави тук с тебе, или да го сторя аз?

Лейс се подпря на ръба на бюрото и втренчи невярващи очи в Джордън.

— Не знам какво си намислил, Джордън, но сега отиваш твърде далече.

— Мартиндейл беше тук. Видях го, като си тръгва. Кой друг ще открадне документите?

Посочи с жест към своя кабинет.

— Убеди се сама! Дори малахитът на баща ми е изчезнал.

— Кит изобщо не е знаел за малахита. Нито пък за проклетите ти хартийки. Той дойде тук, само защото го помолих да ме докара въкъ... да ме докара дотук. За него въпросното находище е горе-долу толкова интересно, колкото и за... Тъмбълуид! Защо не подозираш мене? Аз съм доста по-съмнителна, а и съм далеч по-осведомена за стойността на документите. Кажи си го направо!

— Защото те обичам! Проклет да бъде за това! — извика Джордън извън себе си. — Защо иначе ще е безсмислената ми ревност? Защо ще се държа като безмозъчен идиот? Но аз никога не

съм бил толкова важен за тебе, както Мартиндейл. Пет пари не давах за мене.

Главата на Лейс изведнъж се завъртя. Краката ѝ омекнаха.

— Джордън, аз те обичам от самото начало! Ти беше този, който говореше за мимолетен роман — погледна го измъчено. — Сега изглежда, че искаш нещо повече. Но любов, Джордън, любов няма без доверие.

— Никога не съм казвал, че не ти вярвам.

— Не направо. Но ти си мислиш, че имам нещо общо с изчезването на документите, нали?

— Никога няма да те обвиня...

— Току-що го направи!

— Можеш да ми приписваш каквито искаш грехове! Но не е така, както си мислиш, Лейс. А ако ме обичаше...

Джордън млъкна. На вратата се появи Сабина. Като видя Лейс, очите ѝ светнаха.

— Здравсти, Лейс, радвам се, че се върна.

След това забеляза, че атмосферата е взривоопасна.

— Май избрах неподходящ момент да върна тези неща?

Джордън ѝ хвърли поглед, изпълнен с досада.

— Какво ще връщаш, Сабина?

— Талисмана на татко. Взех го сутринта, за да го покажа на Дени и забравих да го върна.

Стояха като втрещени. Джордън изпита чувството, като че ли е попаднал във въздушна яма със самолета си. Взе механично камъка.

— Имаше ли някакви листи под него, като го вземаше?

— Ммай, че имаше — запъна се Сабина. — Но прозорците бяха затворени, така че нищо не е могло да се загуби.

Лейс най-после си възвърна способността да говори.

— Аз ги отворих, като се върнах от града. Не беше проветрявано от няколко дни и понеже...

— О, боже — Джордън се хвърли към кабинета си. След миг се появи, като стискаше в ръце свитък хартия.

Сабина го погледна с усмивка.

— Това ли търсеше?

— Да! Вятърът ги е отвял в ъгъла на стаята.

— Ето, виждаш ли, а ти се държиш, сякаш са ти потънали гемиите. — Сабина го целуна по бузата. — Обаче ако тези листи са действително толкова важни, не е зле да ги сложиш на по-сигурно място.

След като тя излезе, Лейс се обърна към прозореца и се загледа навън.

— Добър съвет. Вслушай се в него!

Джордън захвърли свитъка на бюрото и пристъпи зад нея.

— По-скоро тебе ще сложа на сигурно място — в ръцете си. Няма по-важно нещо за мене — протегна ръка към нея. — Моля те, Лейс, в гнева си изрекох думи, които не трябваше да казвам. Прости ми и ми позволи да прекарам остатъка от живота си с тебе и да се опитам да те направя щастлива.

Колко жесток е животът! Джордън проговори за постоянна връзка чак сега, когато беше толкова късно. Поклати глава, отиде до бюрото и започна да събира нещата си.

— Няма да стане! Сега вече не!

Ръката му увисна.

— Колкото и да те обичам, скъпа, все пак аз съм само един обикновен простосмъртен. Направих страшно глупава грешка. Но ти ще направиш още по-глупава, ако не ми простиш. Ние двамата се обичаме и ти го знаеш отлично. Просто сме създадени един за друг. Моля ти се, Лейс, недей да съсипваш живота ми, а и твоя собствен.

Лейс извади щекера на радиотелефона си от контакта. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Сега Джордън ѝ беше признал чувствата си. Беше ѝ предложил брак. Изпускаше може би най-големия шанс в живота си. Сигурна беше, че ще бъде щастлива с него. Но не би могла да живее, след като знае, че мъжът до нея не ѝ се доверява напълно. Не можеше да го понесе. Взе нещата си и ги понесе към колата.

През следващите три седмици Джордън се вкопчи като луд в работата си. Изтощаваше се докрай, след като потъваше за няколко часа в неспокоен сън. Но мислите му се връщаха непрекъснато към Лейс и любовта ѝ, която не беше успял да спечели.

Вече притежаваше земята в Тексас, където беше открил находището и всички нарави за експлоатация. Този факт обаче не му

доставяше радост. Щеше да спечели много пари, но с тях нямаше да успее да си купи това, което му беше необходимо.

— По дяволите, момчето ми, тя просто няма да се върне — заговори той на Тъмбълуид, когато го изведе вечерта на разходка. — Не ни обича вече!

Не би могло да се каже, че Лейс не го обича. Не беше вярно. Откакто напусна дома на Джордън, чувствата ѝ бяха станали по-силни. Независимо с какво се опитваше да се залъже, мислите ѝ се насочваха винаги към него.

„Просто трябва да го забравя“ — внушаваше си тя, но не знаеше как да го направи. Всеки път, когато телефонът иззвняваше, очакваше да чуе гласа му. Понякога си пускаше старите записи и слушаше как ѝ разправя весело за преживяванията си в Тексас. Спомняше си как я молеше да му прости. Лейс не знаеше кое ѝ причиняваше по-голяма болка — спомените за скарването или за щастливите им дни. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Единственото, което би ѝ причинило по-голяма болка от спомените, щеше да е срещата лице в лице с него. Три седмици, след като го беше напуснала, се случи и това.

Чу, че вратата на офиса се отваря и вдигна глава. Джордън стоеше точно пред бюрото ѝ.

— Какво... какво търсиш тук?

Думите едва излизаха от устата ѝ.

Лицето му беше неподвижно и с нищо не издаваше вълнението, което го разтърсваше.

— Имам малък подарък за теб, Лейс.

— Не искам да ми даваш нищо!

— Искаш — каза го толкова убедено, че Лейс вдигна учудено вежди. — Отнася се до семейството ти.

Погледът ѝ автоматично се плъзна към снимката върху бюрото. Там се виждаше Кит Мартиндейл в компанията на млада красива жена. Двамата държаха по едно бебе в ръце.

— Често ли се виждате?

Лейс се поколеба, преди да отговори.

— Не толкова често както преди. Твоята забележка, когато се скарахме, ми се стори чудовищна, но все пак размислих. Ще продължавам да ги обичам по същия начин, но няма да им досаждам с

посещенията си. Дадох си сметка, че не само ти, а и други могат да интерпретират погрешно отношението ми към Кит.

Той остана няколко секунди мълчалив.

— Това, което казах едно време, беше безсмислица. Сега го знам със сигурност. Беше идея фикс. Идиотската ревност ме правеше сяп. Бях луд по тебе. Исках те само за мен. Но това беше, защото те обичах толкова...

Лейс се втренчи в прозореца.

— Не ме обичаш истински! В истинската любов трябва да има и малко доверие.

— Съмняваш ли се, че сега и аз смятам така? — очите му се свиха.

Може би нямаше смисъл да идва тук. Може би постъпва глупаво, но той ще се бори за Лейс.

— Добре. Признавам, че за миг се усъмних в някого, който ми беше много, много скъп. Но самотата ме наказва за това. Не заслужавам доживотна присъда! Освен това не съм единственият, който е направил грешки. Някога и ти си се отрекла от човек, който не го е заслужавал.

— Говориш с гатанки! — Лейс се стараеше да бъде студена и резервирана. — Между другото, в момента нямам време да се ровя в миналото. Просто трябва да забравим!

— Не е вярно! — гневът му растеше с всяка казана дума. — Това, което се случи между нас никога няма да бъде забравено! Дано някой ти напомни за този миг след много години, когато ще правиш равносметка на живота си. Но сега говорим за семейството ти. Интересува ли те тази тема?

— Да! — изкрещя истерично тя. — Ако отрека, сигурно няма да ми повярваш! Дай ми въпросния подарък, щом толкова държиш! — Пое дълбоко въздух, за да не изпусне съвсем нервите си. — Джордън, защо правиш така? Не ти ли е ясно...

— Виждам, че и ти страдаш като мен!

Протегна ръка към нея, но я отпусна, без да я докосне. Ако я сграбчеше, не би я пуснал никога. Но не беше подходящото време и място за това.

— Какво стана с любовта ти към мен, за която говореше едно време. Истината ли ми каза тогава? Имаш ли в мене малко доверие?

— Питаш ме дали ти имам доверие?

— Може би трябва да си помислиш малко?

— Нямам нужда да мисля! Имам ти пълно доверие!

Джордън кимна облекчено.

— Това е добре! Значи не е невъзможно да подходиш към думите ми поне веднъж без уговорки и да ме последваш?

Не беше невъзможно. Но доста мъчително.

— При едно условие.

— Стига да мога да го изпълня.

— Ако го направя, няма да ме безпокоиш повече! В момента те слушам, само защото се отнася до семейството ми и...

— Не съм очаквал друго.

— ... и затова ще дойда с тебе да взема мистериозния подарък. След това обаче ще ме оставиш на мира. Не искам повече нито да те чувам, нито да те виждам.

Джордън кимна замислено. За да се избавиш от страстта, е необходима раздяла. В този момент той беше абсолютно сигурен, че Лейс все още го обича и страда за него.

— Сигурна ли си, че вече не искаш да ме виждаш?

— Ще бъде безсмислено. Този път идвам с теб, където пожелаеш. След това ти хващаш твоя път, а аз — моя.

Замълчаха. После Джордън се обади:

— Добре! Ако до утре сутринта все още държиш на това, ще изчезна от живота ти завинаги.

— До утре сутринта?

— Да, в шест часа. Облечи топли дрехи и по-здрави обувки!

— Колко време ще вървим?

— Целия ден.

Това беше пак онзи решителен глас, който я караше да тръгне и изгаря в копнеж. Но отсега знаеше: един ден с Джордън — с внимателния, сигурен в себе си Джордън, който ѝ беше подарил толкова щастие — този ден ще направи мъката още по-непоносима.

Изкашля се и го погледна:

— Добре, съгласна съм. Утре в шест ще бъда готова.

След като си беше заминал, Лейс се сети, че някои въпроси бяха останали неизяснени. Какво имаше предвид Джордън, когато ѝ каза, че навремето се е отрекла несправедливо от някого?

Поклати глава. Сигурно го е казал просто така. И без това нямаше значение. Беше се съгласила да се срещнат на другия ден и да ходят някъде.

Затвори очи. Щеше да е ужасно. Но тя ще издържи и този път, а след това ще го забрави. Поне така се надяваше.

В началото на пътуването Лейс мълчеше, затворена в себе си. За пореден път си задаваше въпроса накъде отиваха? Джордън не искаше да ѝ каже. Знаеше само, че се движат на североизток, по поречието на Рио Гранде.

След като подминаха Ойо Сарко, спряха да закусят. Джордън носеше термос с кафе и сандвичи. Взе си един, за да не го обиди.

— Трябва да ядеш повече. Колко килограма си отслабнала за последните седмици?

Лейс усещаше, че панталоните ѝ стояха доста хлабаво. Вдигна рамене.

— С няколко.

Погледът ѝ се плъзна по лицето му. То също беше отслабнало, с изопнати, уморени черти. Поиска да направи забележка в същия смисъл, но вместо това попита:

— Няма ли да ми кажеш най-после накъде пътуваме.

— Не! Като стигнем, ще видиш.

— Добре тогава, аз съм готова — реши тя и бутна настрана чинията си.

— Не, преди да се нахраниш! — Джордън се настани по-удобно и даде да се разбере, че няма да мръдне, докато не се изпълни желанието му.

Лейс изпъшка тихо. След всичко, което се беше случило между тях, този човек отново се опитваше да я командва! Хвърли му убийствен поглед, но реши да не прави скандали. Изяде си сандвича и изпи още една чаша кафе.

След още един час каране Джордън спря джипа в края на шосето.

— Какво има? — попита Лейс.

— Нищо — излезе от колата и отвори нейната врата.

— Ела!

От двете страни на пътя имаше гора. Зад нея се издигаха върховете на Сангре де Кристо.

— Не разбирам — Лейс се огледа за някакъв признак, че са достигнали целта. — Стигнахме ли вече?

— Не съвсем. Искам да поговорим малко, преди да се концентрирам в пътя — хвана я за ръката и я заведе до едно място, от което се виждаше цялата долина пред тях.

— Нали веднъж ми каза, че говориш испански?

Близостта му обърка. Топлите му пръсти извикаха в нейното съзнание рояк вълнуващи спомени. Забеляза, че беше свил напрегнато устни. Сигурно и той си спомняше за отминалото щастливо време. Искаше ѝ се да го погали, но ако го направеше, щеше да бъде загубена.

— Да — отговори тя на въпроса му, — учила съм испански в университета.

— Добре. Погледни сега надолу!

Проследи жеста му и възкликна учудено. Там имаше цяло селище от терасовидно разположени къщи, които се сливаха със скалистия терен. Човек трябваше да се вгледа, за да ги различи.

— Пуебло! — извика Лейс, като разпозна типичния стил на индианските селища, които бяха строени дълго преди идването на испанците. — Никога не съм виждала отблизо такова селище.

— Сега ти се удава възможност.

— А жителите няма ли да имат нещо против?

— Не, те ни очакват.

Лейс го погледна със съмнение.

— О, Джордън, искам най-после да ми кажеш защо дойдохме тук? Нали разправяше за подаръци, семейство, загубено доверие... а сега сме на това чуждо място. Ти идвал ли си тук?

— Да, бях тук миналата седмица.

— И ще ми кажеш ли защо?

— Правих проучвания по една много особена афера. Открих нещо.

Учуденият ѝ поглед показваше, че тя изобщо не може да свърже неговите проучвания със собственото си присъствие на това място. Джордън въздъхна и продължи:

— Мой съученик от едно време работи в „Бюрото по индианските проблеми“, Той ми разказа за това място и ме запозна с

вожда на племето. Казва се Нийза и говори испански.

— Значи имате уговорка с него?

Джордън сложи ръка на талията ѝ и я поведе към джипа.

— Довери ми се още съвсем малко — помоли я, докато ѝ помагаше да се качи. — Ако ти кажа още нещо, все едно да ти дам подаръка разопакован. Скоро ще узнаеш всичко.

Малко по-късно стигнаха до нивите, които обграждаха индианското селище. Хората, които работеха там, вдигнаха глави при шума на мотора. Джордън спря джипа, чак когато къщите се изпречиха плътно пред тях.

Слязоха и Джордън я хвана за ръка. Влязоха в селището. Мъж на средна възраст дойде при тях и ги въведе в една от къщите. Каза им да чакат.

Лейс огледа с интерес помещението. По стените имаше многобройни индиански украшения. Толкова се беше отнесла да ги разглежда, че се стресна, когато в рамката на вратата се появи домакинът. Сигурно това беше Нийза — главатарят. Цялото му държание свидетелстваше, че е свикнал да се отнасят към него с необходимото уважение.

Джордън му подаде ръка и го поздрави на перфектен испански. Вождът отвърна на поздрава с подчертана любезност, след което се обърна към Лейс. Джордън я представи.

Нийза впери в нея замислен поглед.

— Това, което казахте, беше вярно. Брадичката, очите — не може да се сбърка. Това е тя! Трябва да разкажа цялата история, за да не живеете повече в неизвестност.

— Благодаря ви, Нийза! Всъщност... благодарим ви! — обади се Джордън.

Преди Лейс да каже каквото и да било, вождът ѝ посочи стол и каза:

— Нека да седнем и да ви разкажа всичко.

Разположиха се в средата на помещението. Нийза започна:

— Преди десет години ловците от моето племе донесоха от гората ранен бял човек. Беше в безсъзнание. По всичко личеше, че е бил нападат и ограбен. Не можахме да открием по облеклото или тялото му някакъв белег, който да ни каже кой е този човек. Моята дъщеря се грижеше за него.

Лейс все повече добиваше чувството, че разказът на вожда я касае непосредствено. Нима този човек е бил...

— Няколко дни по-късно — продължи Нийза — човекът дойде в съзнание. Но не можеше да си спомни миналото си. Не знаеше вече кон е и откъде идва. След като се оправи и възвърна силите си, той обикна дъщеря ми. Тя също го обикна.

— Значи той ви е станал зет? — прошепна Лейс потресена. — Какво... как се наричаше този човек?

— Мога да назова само името, което ние му дадохме — каза вождът. — Нарекохме го Омбре.

— Омбре и дъщеря ви напуснаха ли селото, след като той оздравя? Или живеят още... — Не можа да довърши въпроса. Погледна през вратата, която Нийза отвори в този момент. Отвън, на улицата, осветен от следобедното слънце, стоеше човекът, когото никога не се беше надявала да види повече. Като в сън Лейс стана и пристъпи към вратата. Мъжът, когото Нийза беше нарекъл Омбре, стоеше по средата на пътя и обясняваше нещо на двама млади индианци. Те се отнасяха към него с подчертано уважение. След това към него пристъпи и жена на средна възраст, която го гледаше с обич. Лейс веднага се досети, че това е дъщерята на вожда. Двамата индианци отминаха и Омбре се обърна. Погледът му попадна върху младата жена, която се беше втренчила в него.

Лейс искаше да поздрави баща си и тутакси да се хвърли в прегръдките му, но почувствува ръката на Джордън, която я спря.

— Той никога повече не си е спомнил за миналото, Лейс!

Тя спря като вкаменена. Все пак трябваше да направи нещо. Трябваше да му каже кой е и че тя е негова дъщеря! Трябваше да го върне там, откъдето беше дошъл!

Пребледня. Мина ѝ през главата, че по този начин ще го откъсне от света, в който той най-последно беше намерил щастие и мир. Безразличният му поглед показваше, че не беше познал дъщеря си, с която не се беше виждал осем години.

Лейс се обърна и влезе обратно в къщата.

— Благодаря ти, Джордън, за всичко! — прошепна с треперещ глас. — Това наистина беше великолепен подарък. Ти искаше само да ми кажеш какво е станало с баща ми, нали? Не искаш да го отвеждам оттук.

Тъмните му очи изразяваха състрадание и същевременно облекчение.

— Надявах се, че ти сама ще го решиш.

— Това ще е най-разумно. Тези хора са направили за него много повече от това да му спасят живота. Дали са му любовта си. Възвърнал си е самочувствието и вярата в себе си, която беше загубил при живота с Диди и при загубата на ранчото. Тук е намерил щастие и аз нямам право да му го отнемам.

Улицата навън отново беше празна. Омбре и жена му си бяха отишли. Джордън и Лейс трябваше вече да си ходят. Благодариха сърдечно на Нийза и си взеха довиждане.

Лейс беше напълно объркана. Седнаха в джипа и долината със селището бързо останаха назад. Вече не можеше да се владее. По лицето ѝ се търкулнаха сълзи.

Джордън я погледна как хлипа и спря колата. Прегърна я нежно и каза тихо:

— Не плачи, мила. Знаех, че това ще ти причини болка, но не исках да смяташ, че и двамата ти родители са те изоставили.

— О, Джордън! Това е толкова хубаво и същевременно толкова ужасно. Всъщност баща ми не ме беше изоставил съвсем сама. А аз просто бях загубила доверието си в него.

Гласът ѝ звучеше виновно.

— Направила си изводи, които са били погрешни — това е всичко. Човешко е — напрежението се изписа ясно върху лицето му. — Ние с тебе сме просто хора. Направили сме грешки, които искаме да забравим.

— Джордън, ти въобще не подозираш какво значи за мен да знам, че баща ми не ме е изоставил и че е наистина щастлив! Никога няма да мога да ти се отблагодаря! — умълча се, като изтриваше сълзите си. — Мога да се опитам, ако... ако ми дадеш възможност.

Вместо да отговори, Джордън я целуна, но след това се отдръпна и я погледна изненадано.

— Може би — измърмори той, — но при едно условие.

— Условие? — Лейс си спомни за условията, което тя самата беше поставила, преди да дойдат тук.

— Скъпа Лейс, искам да си промениш решението по отношение на мене! Искам да се ожениш за мен! Веднага след като уредим

формалностите! Омръзна ми да се обаждам на телефонни секретари, когато искам да ти кажа нещо. Искам да имам истинска жена до себе си, за която да се грижа и обичам. Искам да си при мен и да мога да те прегръщам наистина, а не само в сънищата си. Искам, щом се събудя сутрин, ти да си първото нещо, което виждам. Ще си говорим двамата за проблемите, си, ще разхождаме заедно Тъмбълуид, ще...

— Да, явно доста неща ще правим — въздъхна Лейс. Обля я вълна от щастие.

Джордън не можеше да се спре.

— Ще трябва да се грижиш за мене и да ме глезиш, ще трябва да преместиш офиса си в моята къща, за да си винаги наблизо. Ще станеш майка на децата и ще ги възпитаващ. Ще ме придружаваш в експедициите по целия свят и...

— Трябваше да се досетя — Лейс се разсмя, а погледът ѝ стана замечтан. — През всяка минута от живота ми ще ми казваш какво да направя! Има ли нещо друго, което още трябва да направя за тебе?

Джордън допря устни до ухото ѝ и прошепна:

— Да, съкровище! Ще Трябва да се къпеш с мен в евин костюм и да ме приспиваш вечер! Има и някои други работи, но ще ги уточним допълнително...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.